

183/81

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 02/2005

П Р Е С У Д А

ОД 30. ЈАНУАРА 2006. ГОДИНЕ

ОДЛУКА ЈЕ ПРАВОСНАЖНА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

Дана 09.02. 2006. год:

Упр. судске писарнице,

184/31

Заједно са претресом
Врховног суда Србије
КЛСТ Р.З. 2/06

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
Веће за ратне злочине
Посл.бр.К.в.2/2005

У ИМЕ НАРОДА!

Окружни суд у Београду – Веће за ратне злочине, у претресном већу састављеном од судија Веска Крстајића као председника већа, Гордане Божиловић – Петровић и Винке Бераха – Никићевић као чланова већа, са записничарем Славицом Јевтић, у кривичном предмету против опт. Булић Милана из Новог Сада кога по службеној дужности брани Мунижаба Бранко адв. из Новог Сада, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл.144 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине РС посл. бр. КТРЗ 4/03 од 24.05.2004.год. измењеној поднеском од 21.12.2005.год., након делимично и нејавног главног претреса, одржаног у више претресних дана а у периоду почев од 29 јуна 2004.год. а завршеног дана 27 јануара 2006.године у присуству окривљеног и браниоца, заменика Тужиоца за ратне злочине РС Душана Кнежевића, пуномоћника оштећених - Хољевац Љиљане, Ковач Ива, Нејашмић Миле, Јурела Давора, Јантол Бисерке, Крезо Хрвоја, Влахо Зденке, Нађ Ксеније, Ђуђар Ђура, Вујевић Зорице, Спудић Марине, Лукић Ружице, Теић Ружице, Јеротић Љубице, Лет Жељке, Крајиновић Анта, Јанић Катарине, Бегчевић Марије, Шкондро Јаке, Гаврић Елвире, Тускоњић Хилде, Шарик Јелице, Јарабек Дубравке, Јуришић Терезије, Јовановић Весне, Пап Милице, Јуришић Дарије, Лесић Јасминке, Баинраух Габријеле, Граф Верице, Ацага Мире, Мутвар Антона, Красић Марије, Вареница Бригите, Далић Сање, Главашевић Мајде, Молнар Ђурђице, Јантол Наде, Стефанко Катарине, Јуришић Маре и Љубас Анице (родитељи или брачни другови пок. оштећених) - Рајка Даниловића, Гордане Лозналијевић – Даниловић, Томић Слободана, Баровић Николе и Драгољуба Тодоровића адвоката из Београда и Наташе Кандић, донео је и дана 30 јануара 2006.год., јавно, у присуству наведених странака објавио следећу

ПРЕСУДУ

Окривљени:

Милан Булић, зв.»Булица»,

к р и в ј е

што је:

током поподневних и вечерњих часова дана 20.11.1991.године, на пољопривредном добру Овчара, у Вуковару, у тадашњој Републици Хрватској, у саставу бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), као припадник Територијалне одбране (ТО) Вуковара, која је била у саставу тадашње Југословенске народне армије (ЈНА), кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је у том региону постојао, а који није имао карактер међународног сукоба, противно члану 3. став 1. тачка а) и ц) и члану 4.А став 1, 2. и 4, Треће женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године, ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, и члана 4. став 1. и став 2. тачка а) и е) Допунског протокола уз Женевске конвенције из 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба, од 8. јуна 1977. године («Сл. лист СФРЈ» број 16/78 – Међународни уговори), заједно са припадницима своје јединице окр.Мугоша Гораном зв.»Куштро», окр.Ђанковић Мирославом зв.»Ђани» и припадницима добровољачке јединице «Лева суподерица», окр.Милојевић Предрагом зв.»Кинез», окр.Драговић Предрагом зв.»Цеца» и «Капетан», окр.Ланчужанин Миланом зв.»Камени» као и са окр.Калаба Надом, против којих је поступак раздвојен и више НН лица, према ратним заробљеницима из вуковарске болнице у које су спадали припадници хрватских оружаных снага, милиција, добровољачких јединица и лица која прате те оружане снаге иако непосредно не улазе у њихов састав,

који су претходно положили оружје припадницима ЈНА, а затим предати ТО Вуковара, вршио њихово телесно повређивање и нечовечно поступао на начин којим се вређа људско достојанство,

па је тако:

у формираном шпалиру тукао ратне заробљенике који су били приморани да кроз исти протрче приликом уласка у хангар, наносећи им телесне повреде, што је наставио и у хангару, ударајући их више пута по разним деловима тела и то: Самарцић Дамјана зв.»Велики бојлер», Чакалић Емила и два НН мушка лица зв.»Гашпар» и зв.»Кемо»,

чиме је извршио кривично дело **ратни злочин против ратних заробљеника** из члана **144. КЗ СРЈ**, у вези члана **22 КЗ СРЈ**.

па га суд, на основу наведених одредби и одредби чл. 4, 42, 44, 45 и 54 КЗ и чл.356 ЗКП-а

О С У Ђ У Ј Е

на КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 8 (осам) година

У смислу одредбе чл. 63 КЗ у изречену казну оптуженом се има урачунати време проведено у притвору и то у периоду од 6 маја 2004.год. до 15 марта 2005.год.

На основу одредбе чл. 196 ст. 1 у вези чл. 193 ст.2 ЗКП обавезују се оптужени да суду исплати на име судског паушала од 5.000,00 дин. те на име трошкова овог поступка износ од 60.844,00 дин. а све то у року од 30 дана под претњом принудне наплате.

На основу члана 206 став 3 ЗКП-а, оштећени СЕ УПУЋУЈУ на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине РС из Београда, пословни бр. КТРЗ 3/03 од 04.12.2003. године, оптужени су Вујовић Мирољуб, Вујановић Станко, Перић Јовица, Атанасијевић Иван, Маџарац Предраг, Војновић Милан, Војновић Мирко и Петковић Спасоје због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СФРЈ у вези са чланом 22 КЗ СФРЈ. Тај поступак се води под бр. К.в.1/2003. Како је у међувремену тј. дана 08.03.2004. године опт. Војновић Мирко преминуо на Одељењу за интензивну негу и реанимацију Здравственог центра у Новом Саду, то је на главном претресу у том предмету а дана 9.03.2004. године поступак у односу на овог оптуженог раздвојен, а касније и обустављен а решењем ванпретресног већа овог суда одређено да се опт. Петковић саслуша као сведок сарадник. Оптужницом истог тужилаштва пословни бр. КТРЗ бр.4/03 од 24.05.2004.год. због истог кривичноправног догађаја оптужени су и Ланчужанин Милан, Љубоја Марко, Милојевић Предраг, Златар Вујо, Мугоша Горан, Шошић Ђорђе, Ђанковић Мирослав, Катић Слободан, Калаба Нада, Булић Милан и Латиновић Божо. Оптужницом истог тужилаштва пословни бр. КТРЗ бр.4/04 од 26.05.2004.год. оптужен је и због истог овог кривичноправног догађаја опт. Драговић Предраг, те је поступак по ове три оптужнице у односу на све ове оптужене решењем председника већа спојен у јединствен поступак (под. посл. бр. К.в.1/2003) а решењем ванпретресног већа овог суда је одлучено да се као сведок сарадник саслуша опт. Латиновић Божо. Дана 27 јануара 2005.год. је, због болести опт. Булић Милана поступак у односу на њега раздвојен и почев од тада, води се посебно пред истим овим већем а под посл. бр.К.в.2/2005. Поднеском од 21.12.2005. године заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић је прецизирао – изменио оптужницу у односу на опт. Булића (у односу на остале оптужене у «основном» предмету то је урадио раније поднеском од 16.09.2005.год.) у битном стављајући му терет да је дана 20.11.1991. године, на пољопривредном добру «Овчара» у Вуковару у тадашњој Републици Хрватској у саставу бивше СФРЈ као припадник ТО Вуковара, а која војна формација је била у саставу тадашње ЈНА, кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба који није имао карактер међународног сукоба противно одредбама Треће женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године и допусног Протокола 2 уз Женевске конвенције, према ратним заробљеницима из вуковарске болнице који су претходно предати ТО Вуковара од стране припадника ЈНА, заједно са другим припадницима његове јединице и припадницима добровољачке јединице «Лева суподерица» против којих је поступак раздвојен, и другим НН лицима,

ратне заробљенике телесно повређивао и према њима нечовечно поступао а на начин којим се вређа људско достојанство, тако што је у формираном шпалиру кроз који су ратни заробљеници били приморани да прођу приликом уласка у хангар, исте тукао а то наставио потом и у хангару, ударајући их више пута по разним деловима тела и то: Самарцић Дамјана зв.»Велики бојлер», Чакалић Емила и два НН мушка лица зв.»Гашпар» и зв.»Кемо» те да је тако извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из чл.144 КЗ СРЈ у вези са чл.22 истог закона. При прецизираној оптужници заменик Тужиоца за ратне злочине остаје до краја претреса и у завршној речи, након детаљне анализе изведених доказа те одбране оптуженог, налази да је оптужба у потпуности доказана и тражи да суд окривљеног Булића оласи кривим и осуди по закону.

Оштећени се преко својих пуномоћника, Рајка Даниловића, Баровић Николе и Драгољуба Тодоровића адвоката из Београда придружују кривичном прогону оптуженог.

У својој завршној речи, пун. адв.Рајко Даниловић, подржавајући завршну реч заменика тужиоца за ратне злочине, упућује на своју завршну реч у «основном» предмету овог суда (К.в.1/2003).

Пун. оштећених породица адв.Драгољуб Тодоровић такође подржава завршну реч заменика тужиоца за ратне злочине, сматрајући је у потпуности доказаном у односу на радње оптуженог али указује и је тужилаштво паушално пошло од квалификације ратни заробљеник иако у том смислу докази нису извођени те да није сагледана пуна истина о предметном догађају јер, с обзиром да суд суди на основу оптужбе, није расправљена одговорност ЈНА и њених официра којима се суди у Хагу и у том смислу указује на одговорност мајора Шљиванчанина јер није дозволио улазак у болницу представницима Црвеног крста управо да не би видели и пописали ову групу (као што је то био случај са Митничком) те Мркшића који је предао ове људе, и који није спречио оно што се десило а имао је из више извора информације о дешавањима.

У својој завршној речи, пун. адв.Никола Баровић указује да су те вечери побијени млади и стари, да је најмлађи (Балог Драгутин) имао само ■ а најстарији (Босанац Драгутин) ■ године, да све радње и овде оптуженог треба квалификовати како је то, пре доношења Женевских конвенција, било тј. као зверство, да и оптужени, имајући у виду његове радње заслужује највећу казну јер је и његов умишљај, (као и умишљај свих осталих оптужених ишао у правцу да се сви побију.

У својој одбрани изнетој како у поступку истраге тако и на главном претресу, оптужени Булић пориче извршење кривичног дела. У битном наводи да је до око 10 јуна 1991.год. у Вуковарској болници радио као месар, те је због избијања сукоба у том граду и «познатих догађаја», око месец дана је са породицом спавао по туђим кућама, пуцали су му на кућу и сл. (његова кућа је запаљена негде у септембру) те је потом породицу одвео у Кљајићево а он се покушао вратити но због барикада није могао

те је остао у Борово селу где се јавио у ТО, задужио оружје да би се крајем септембра са једном групом људи вратио у Вуковар и да је био у територијалној јединици на «Велепромет»-у под командом ЈНА а да му је старешина од територијалаца био извесни Љубе Стојановић. Тврди да је Вуковар ослобођен 18.11.1991.год. а да је «дан, два или три» након тога чуо да се у касарни налазе заробљени из болнице те је отишао да се распита за судбину једног колеге из болнице који је нестало у седмом месецу. Негира да је било неког сукоба између војске и територијалаца око тих заробљених али потврђује да је било речи како ће и ови заробљени бити одведени у Митровицу и размењени те да је то изазвало неко незадовољство код мештана територијалаца. Признаје да је истог дана био на пољопривредном добру Овчара и, са Мугоша Гораном, учествовао у претресању заробљених који из 5-6 аутобуса излазе и пролазе до хангара кроз «шпалир» од људи који су били тамо и такође претресају заробљене али негира да је тукао било кога од заробљеника. Негира и да је заробљенима одузимао новац, драгоцености, лична документа или одевни предмети. Наводи да је у хангару био 15-20 минута, видео је да је постављен сто и да се врши попис заробљених, негира да је било кога тукао у хангару. Објашњава да је од заробљених том приликом видео Дамјана Самаршића, Тому Правдића, Зељко Јосипа, Стјепана Шарека, Чалета Звонимира, Јурела Жељка, Мандић Милета, Ружицу Маркобашић, Емила Чакалића и Драгутина Бергхофера те Станка, Мирољуба, «Каменог», «Ћапала», «Мића медоњу», «Ђанија» и «Бору Крајишника» као и Фот Дарка, Милета и Рада Бакића. Негира и да је било ко тукао заробљене и објашњава да су се он и Мугоша у сумрак вратили у Вуковар а да је након неколико дана из неких прича чуо «да се нешто десило на Овчари».

У завршној речи, којој се придружује и оптужени, бранилац оптуженог адв. Мунижаба, анализира изведене доказе те одбрану оптуженог и налази да изведени докази не указују на то да је оптужени Булић извршио предметно кривично дело. У том смислу наводи да оптужени и у касарну критичног дана ни на Овчару не одлази и не поступа ни по чијем наређењу него по сопственом нахођењу, не зна ни за какву седницу Владе и предају ратних заробљеника ТО (чије постојање доводи у сумњу). Указује да су ратни заробљеници под ингеренцијама једине силе у том тренутку тј. јединица ЈНА и у моменту када опт. Булић долази на Овчару и у време када је пре сумрак напушта, за време свог боравка не туче ратне заробљенике, доводи у сумњу у том смислу казивања опт. Бергхофера и сведока сарадника Латиновића (који су склони «агравацији» тј. «да се окривљеном што више тога стави на терет»), па указујући да ни тужилаштво не верује сведоку Бергхоферу (како је Булић усмртио Самарцића) из једноставног разлога јер материјалних доказа у том правцу нема те их нема ни за телесно повређивање, те тражи ослобађајућу пресуду.

У спроведеном доказном поступку, суд је саслушао сведоке сараднике Спасоја Петковића и Божа Латиновића које је међусобно суочио а Латиновића и са оптуженим, извршио је увид у скице које су ти сведоци сачинили као и скицу коју је сачинио опт. Ђанковић и у фотографију коју је предао оптужени Златар Вујо приликом саслушања сведока сарадника Петковића (стр.535/237 овог списка), саслушао је сведоке Јована Дуловића из Београда, оштећене као сведоке Емила Чакалића из Каштел Лукшића, Драгутина Бергхофера из Осијека и Хајдар Додаја из Северина (све РХ), Бакић Рада из Земуна, саслушао је сведока Дукић Николу из Футога, извршио је увид у скицу коју је сачинио тај сведок и суочио га са опт. Ланчужанином, саслушао је сведоке Кресовић Јовицу из Новог Сада, Шапић Предрага, Трифуновић Новицу и Везмаровић Драгана из Крагујевца, Гавриловић Мирка, Каранфилов Борчу и Марчек Јана из Београда, извршио је увид у једну фотографију опт.Вујановића са сестром из тог времена (стр.483 списка истраге Ки.180/03), Вукосављевић Драгог из Раче крагујевачке, Војновић Милорада из Новог Сада, Бакић Мила из Бегеча, Панић Миодрага из Београда и извршио је увид у бележницу тог сведока, Тешић Боривоја, Марић Марка, Срећка Борисављевића и Вукашиновић Љубишу из Београда, Лукић Бранислава из Панчева, Богдана Вујића из Београда, Јована Новковића из Крагујевца, Марка Цревара из Нових Бановаца, Васиљевић Александра из Београда, саслушао је вештака судске медицине проф. др.Милоша Тасића, уз сагласност странака прочитани су транскрипти са главног претреса у предмету овог суда посл. бр. К.в. 1/2003 о саслушању: Вукић Светолика од 27.01.2005. године, Петковић Милана и Миљић Саше од 28.01.2005. године, као и њихово суочење, Прељић Бранислава и Петерник Томислава од 21.03.2005. године, са увидом у фотографије приказане том приликом (копиране и приложене и у овај спис), Дујаковић Илије и Љубишић Мирка од 22.03.2005. године, Петковић Небојше и Крстић Зорана од 24.03.2005. године, Савић Лазара и Дачић Миољуба од 25.03.2005. године, Миладиновић Милована и Вукић Миливоја од 19.04.2005. године, Стриновић др. Давора и Кубат др. Милована од 20.04.2005. године, Јовановић др. Братислава од 21.04.2005. године, Пауновић Радоја од 22.04.2005. године, Коларски Лазара и Папић Чеда од 23.05.2005. године, Кожул Франа од 24.05.2005. године, Радак Саше и Дујаковић Илије од 26.05.2005. године, Премовић Вукашина од 27.05.2005. године, Стаматовић Зорана од 20.06.2005. године, Крстић Драгана од 21.06.2005. године и Томић Славка од 14.03.2000.год. из списка војног суда (Ки.578/98), Јањић Јадранке од 22.06.2005. године, Кијановић Богољуба од 23.06.2005. године, Маћешић Мила од 04.07.2005. године, Јурела Злате и Грејза Сандре од 05.07.2005. године и Симић Миливоја од 06.07.2005. године. те, у нејавном делу претреса, и транскрипте записника о саслушању сведока сарадника Петковић Спасоја и Латиновић Божа од 24.06.2005. године, саслушао је вештака Цвијановић др.Веру, уз сагласност странака прочитао је записнике о саслушању окривљеног Војновић Мирка од 18.07. и 27.11.2003. године, те од 22.01.2004. године

(из поступка истраге), Мркшић Мила од 17.12.1998. године из списка Војног суда (Ки.578/98) и од 23.04.2004. године из поступка истраге, Веселина Шљиванчанина од 17.12.1998. године из истог списка војног суда и од 22.04.2004. године из списка ове истраге, Радић Милорада од 17.12.1998. године из списка списка војног суда и од 23.04.2004. године из списка ове истраге, те Горана Хацића као сведока од 30.09.2003. године, сведока Горана Ваљаревића од 19.04.2004. године, сведока оштећеног Којић Жарка и сведока оштећеног Зденка Новака од 26.04.2004. године, те писмени извештај доктора Дуњића од 27.09.1996. и од 03.10.1996. године, као и писмени извештај доктора Оташевића од 15.11.1996. године, а сва три поднета Комисији за хуманитарна питања и нестала лица, као и завршни извештај Комисије експерата Уједињених нација из октобра 1993. године који је прибављен од стране Хашког трибунала, а у делу који се односи на овај судски поступак, транскрипте о саслушању сведока Радак Саше од 12.09.2005. године и Карловић Вилима од 13.09.2005. године, а у предмету овог суда пословни број К.В.1/2003, извршио је увид у део фотографија сачињених приликом вршења ексхумација на локалитету Грабова у току 1996. године и касније обдукције тела оштећених, а које је овај суд дана 19.04.2004. године у дигиталном облику, на два ЦД запримио од Хашког трибунала, извршио је увид у три видео клипа са ВХС касете у трајању од 120 минута (такође копирано и приложено овом спису), уз сагласност странака прочитани су и транскрипти аудио записа са главног претреса од 14. и 15.11.2005. године у предмету овог суда пословни број К.В. 1/2003 а о саслушању сведока Војновић Милорада, вештака др. Александрића и др. Јанчића, те о саслушању оптуженог у том предмету Атанасијевић Ивана, ратни дневник Гардијске бригаде, те ратни и тактичко-оперативни дневник 80. моторизоване бригаде из Крагујевца за дане 18, 19. и 20.11.1991. године, извештај Астрономске апсорваторије у Београду од 09.01.1998. године, наредба команде ОГ «Југ» бр. 427-1 од 19.11.1991. године, наредба исте команде бр. 464-1 од 21.11.1991. године, наредба команде 80 моторизоване бригаде бр. 32-1 од 20.11.1991. године, наредба Прве војне области бр. 1614-82/81 од 18.11.1991. године и исте команде бр. 457-1 од 20.11.1991. године, транскрипт аудио записа са главног претреса у истом предмету а од 23.11.2005. године о саслушању вештака проф. др. Милоша Тасића, списак «Страдалих у регији Општина Вуковар – заробљени» сачињен од главног штаба Санитета Републике Хрватске од 28.05.1993. године, као и пресуде: Жупанијског суда у Вуковару пословни бр. К. 86/98 од 16. свибња 2000. године, бр. К.1/94 од 05.просинца 1997.год. Жупанијског суда у Осијеку, К.20/00 Жупанијског суда у Вуковару, те пресуде Врховног суда Републике Хрватске Кж.238/1998-5 и Кж.346/1999-5, извршио је увид у копије информативне емисије РТС «Дневников додатак» од 19.11.1991. године, те увид у копију дела видео записа «Специјалне емисије» исте медијске куће од 20.11.1991. године, а прибављено од Радио телевизије Србије дана 24.11.2005. године у виду касете у бета формату, која је приложена спису овог суда пословни број

К.В. 1/2003 (што је такође копирано и приложено овом спису), одбио је предлог браниоца адв. Мунижаба Бранка да се из списка издвоји записник о саслушању опт. Јовице Перића пред радницима УБПОК-а од 18.04.2003. године те је прочитао овај записник, (све фотографије и видео материјал у који је суд извршио увид, означени су и приложени овом спису по редоследу увођења у доказни поступак и означени називом «фото и видео материјал») па је оценом изведених доказа, сваког посебно и свих заједно те оценом одбране оптуженог а све у смислу одредби чл.352 ЗКП, утврдио следеће **ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ:**

Оптужени Милан Булић је стар

Алкохол и дроге не конзумира,

до сада је неосуђиван. Налазио се у притвору почев од 6 маја 2004.год. када је лишен слободе до 15-ог марта када је притвор према њему укинута (због болести и лечења). У време избијања оружаног сукоба на територији Р.Хрватске настањен је са породицом у Вуковару, у јуну месецу је породицу извео из Вуковара у Кљајићево код Сомбора и покушао се вратити по оца и мајку али више се због барикада није могло ући у Вуковар те се у Борову селу пријавио у ТО а потом, касније у септембу је дошао у Вуковар и био је припадник територијалне одбране (у даљем тексту ТО) Вуковар у јединици којом је командовао извесни Љубе Стојановић. Припадник ове јединице је и на дан 20.11.1991.год.

Напред наведене чињенице суд је утврдио у битном на основу одбране самог оптуженог који у том смислу даје детаљна и прихватљива објашњења те како исто у поступку није доведено у сумњу изведеним доказима суд је ове чињенице као несумњиве и утврдио. Подаци о притвору према оптуженом произилазе из списка – решења суда о одређивању и продужењу притвора а чињенице о досадашњој неосуђиваности и из извода из КЕ и исто и није било у поступку спорно. Оптужени о свом «ратном» ангажовању такође даје наведена објашњења, исто није у супротности са осталим изведеним доказима те су напред наведене чињенице несумњиво утврђене.

Чињенице у вези садашњег здравственог стања оптуженог суд је утврдио како на основу приложене медицинске документације тако и на основу налаза и мишљења вештака Цвијановић др.Вере. Вештак је лекар одговарајуће специјалности, вишегодишњи стални судски вештак, те налазећи да је вештачење извршено у свему према правилима струке, да је не противречи другим изведеним доказима а да се у тачност ових казивања уверио и суд непосредно (евидентно је све отежаније кретање оптуженог, губитак телесне тежине и сл.) то је суд чињенице у овом делу као несумњиве и утврдио.

У пролеће 1991 год. започиње а потом се у току лета и касније, на подручју реп. Хрватске, тада једне од република у саставу бивше СФРЈ, интезивира оружани сукоб између са једне стране тадашње ЈНА у чијем саставу су биле и јединице територијалне одбране појединих места и насеља и добровољачких јединица и са друге стране оружаних формација Реп. Хрватске (милиције, збора народне гарде и добровољачких јединица на овој страни). У лето те године, више касарни и војних објеката тадашње ЈНА је блокирано од стране ових Хрватских снага а крајем августа блокирана је и касарна у Вуковару, искључено је снабдевање струјом, водом и храном и онемогућен улазак и излазак из ових објеката. Цивилни органи власти у Вуковару у ово време високих етничких тензија и напетости између српског и хрватског становништва не функционишу, минирају се или се пуца на објекте локалних Срба који се и отпуштају са посла, неки се одводе од својих кућа и више им се не зна за судбину, те се пуно њих са породицама склања код родбине у Војводини или Србији, а део других војноспособних мушкараца српске националности у Вуковару се склонио у приградско насеље «Петрова гора».

Тада се од војноспособних мушкараца (међу којима су и, у предмету овог суда посл. бр.К.в.1/2003, оптужени Вујовић Мирољуб, Вујановић Станко, Банковић Мирослав, Војновић Милан, Маџарац Предраг) на овом насељу формира јединица територијалне одбране која у почетку броји око 180 припадника, учествује најпре (од половине септембра месеца) у борбама за деблокаду касарне ЈНА у Вуковару и том јединицом у то време па до неутврђеног дана а до пре 18.11.1991.год. командује Душан Јакишић у чину резервног капетана док му је заменик извесни Милан Ивановић зв. «Чичак». Део припадника ове јединице (међу којима су и Војновић и Маџарац) не учествује у борбама за деблокаду касарне него, под командом извесних Пера Миљановића и Илије Галовића су у позадинској јединици и дају страже на рубу насеља а према селу Богдановци. Једном групом припадника ове јединице командује опт. Вујовић, једном опт. Вујановић а једном сада пок. Фот Синиша (чија група је почетком октобра месеца имала тешке губитке те су преживели из јединице прешли у ове друге групе – јединице ТО. Као што је речено, једном јединицом је командовао Љубе Стојановић, јединица је била стационарирана ТО на «Велепромет»-у где је смештен штаб ТО и припадник ове јединице ТО је овде опт. Булић (чувају страже и сл.)

Након што крајем септембра у реон Вуковара долази Гардијска бригада ради деблокаде касарне, припадници ТО Вуковара су потчињени Гардијској бригади. Вујовић и део људи су припојени 3-ћој чети којом командује Радић Мирослав у то време у чину капетана. Ова чета је у саставу 1-ог батаљона којим командује Тешић Боривоје у то време у чину мајора. Командант бригаде (а касније и оперативне групе «Југ») је Мркишић Миле у то време у чину пуковника, начелник штаба бригаде је Миодраг Панић у чину потпуковника, а помоћник команданта за безбедност и члан штаба је био Веселин Шљиванчанин тада у чину

мајора. Командно место команданта и штаба бригаде се налазило све време у Негославцима, селу на око 10 км. јужно од Вуковара.

Оптужени Вујановић Станко је иначе настањен у овом делу Вуковара, кућа му се налази у ул. Новој и доласком Гардијске бригаде у Вуковар, капетан Радић свој штаб смести управо у ову кућу а сам Вујановић са једном групом људи из ове ТО Вуковара је припојен 1-ој чети истог батаљона којом командује тада Бојковски Саша у чину капетана.

Након деблокаде касарне у Вуковару а крајем септембра односно почетком октобра месеца 1991 год. команда 1-ве војне области тадашње ЈНА покреће извођење операције «ослобођења Вуковара» - како то зове српска страна односно «окупације» како то зове хрватска страна, и то из два правца, из правца севера одакле делује Новосадски корпус и из правца југа одакле делује Гардијска бригада (којој ће касније бити придодате и претпочињене и неке друге јединице те ће прерасти у тзв. «Оперативну групу Југ» - којом и даље командује пук. Миле Мркишић).

Половином октобра месеца, у Вуковар долази и добровољачка јединица зв. «Лева суподерица» којом командује, у истом предмету оптужени, Милан Ланчужанин зв. «Камени». Ланчужанин је у августу месецу избегао из Вуковара са породицом али се јавио по прогласу за мобилизацију Горана Хаџића (тада председника Владе тзв. САО Славонија, Барања и Западни Срем), јединица је формирана у Шиду и тада је имала око 100 припадника. Са Ланчужанином, у овој јединици су од њеног формирања и оптужени Милојевић, Драговић, Љубоја, Катић и Шошић. По доласку јединице у Вуковар, Ланчужанин је одбио предлог команданта ТО Вуковара Душана Јакишића, у штабу на састанку код команданта 1-ог батаљона мајора Тешића, да ова јединица буде трећа чета ТО Вуковара те је као самостална ова добровољачка јединица претпочињена 3-ој чети овог батаљона Гардијске бригаде. У то време ТО Вуковара је у међувремену омасовљена људством те једном четом у то време командује опт. Вујовић а другом Вујановић, док је командант целе ТО и даље Душан Јакишић који кординира садејство са јединицама Гардијске бригаде.

Чињенице у овом делу практично нису спорне. У овом смислу исказује и оптужени Булић (али и остали оптужени у предмету К.в.1/2003 овог суда у својим одбранама) а и саслушани сведоци пре свега уверљиво и са пуно детаља сведок Васиљевић Александар (који је у то време био начелник Управе за безбедност тадашње ЈНА те му је извесно много података из разних обавештајних извора било доступно), исте су у знатној мери (да је избио оружани сукоб у Реп. Хрватској, да се народ исељава, касарне блокирају) на овим просторима општепознате, па је суд ове чињенице као несумњиве и утврдио. Јер наравно да нико «од добра не бежи», ни Срби ни Хрвати не остављају своје куће и имовину јер им је боље по неким центрима за смештај избеглих и на «казану народне кухиње». Задатак суда у овом поступку није био (нити је то објективно било могуће) да утврђује узроке избијања сукоба и његов ток, нека то

утврди «суд историје», а исто у крајњој линији није ни од значаја ради расправљања о конкретном кривичном делу и кривичној одговорности оптужених за њега.

Неопходно је рећи и расправити да одбрана оптуженог Булића (мада не и сам Булић) те оптужени Вујовић и Вујановић, у овом делу, доводе у сумњу постојање ТО Вуковара уопште (објашњавајући да је пре рата постојала Хрватска ТО којом је командовао Томислав Мерчеп а српска ТО је формирана тек након рата) но практично сви саслушани сведоци, мештани Вуковара, учесници предметних дешавања и припадници појединих јединица, ово не доводе у сумњу а ни ова двојица оптужених (Вујовић и Вујановић) да су командовали «мањим групама» мештана. Но, у тачност ових утврђења суд се суштински уверио читањем наређења команде 1-ве во (војне области) стр.пов.бр. 1614-82/81 од 18.11.1991.год. где се у тач.8 између осталог наводи: «...ратни закони нису ступили на снагу, па самим тим, а и иначе, нико нема право на одмазду и друге облике освете, као што су то вршиле неке јединице месне ТО...» те наређења Команде ОГ «Југ» - командант Мркшић, стр. пов.бр. 464-1 од 21.11.1991.год. (06,00) где се између осталог «добровољачки одред «Лева Суподерица» упућује у састав 12.пмбр/12 К (тач.1) а «Јединице ТО Вуковар претпочинити 80 мтбр...» (тач.4) те је то наређење «умножено у 8 примерака и достављено: (између осталог) команданту ТО Вуковар». Ако не постоји ТО Вуковара, како то тврде оптужени, остаје нејасно како се, у наведеним наредбама она означава и наводи а ово наређење и доставља њеном команданту. Из ових разлога, суд је наведене чињенице са сигурношћу утврдио.

Тачно неутврђеног дана а свакако између 14 и 18 новембра 1991 год. Вујовић Миролуб је, на основу усмене наредбе начелника за безбедност гардијске бригаде мајора Шљиванчанина, у штабу код мајора Тешића, сменио Душана Јакшића на месту команданта ТО док му је за заменика одређен Станко Вујановић. Касније је пук. Мркшић у том смислу донео и писмену наредбу.

Чињенице у овом делу суд је утврдио како на основу исказа сведока сарадника Петковића тако и на основу казивања пре свега сведока Јакшића а и на основу исказа других бројних сведока. Наиме, сведок сарадник Пековић у овом делу казује да је био присутан у штабу код мајора Тешића и чуо је да је Тешић сменио Јакшића и поставио Вујовића а за његовог заменика поставио Вујановића. Сведок **Јакшић** Душан пак казује и када је дошло до његове смене и да му је то саопштио Шљиванчанин у штабу Тешића а да је томе био присутан и Вујовић. И један и други тај догађај временски лоцирају као догађај пре престанка борби (Петковић тврди да је то било у октобру а Јакшић, који то свакако мора боље знати и сећати се, да је то било на неколико дана пре краја борби). Јакшић тврди и да је Вујовић истог дана сазвао неформалан састанак штаба ТО и о овоме их обавестио. И неки саслушани сведоци и

окривљени у битном немају сазнања ове врсте (где и како је дошло до те смене) али су сигурни да је за команданта ТО постављен Вујовић и да је то било свакако пре «ослобођења Вуковара». Тако: **Перић Јовица** (записник пред УБПОК од 18.04.03) – «када сам се ја вратио у Вуковар (16.11.) **Мирољуб (Вујовић)** је био ком.ТО, а **Станко (Вујановић)** заменик», сведок **Богуновић Борислав** – «на састанку владе на Велепромету, Шљиванчанин им је рекао да су смењени Јакшић и Андрић а постављени Вујовић и Вујановић», **Цревар Марко** – зна да је војска сменила Јакшића и поставила Вујовића и Вујановића на ком.ТО на неколико дана пре ослобођења Вуковара, **Хацић Горан** – «10-15 дана пре војска је сменила Јакшића... кога је Мирољуб наводно истукао», **Панић Миодраг** – «знам да је у другој половини дејстава за Вуковар командант био Мирољуб Вујовић», **Тешић Боривоје** – зна да Станко и Мирољуб командују, да је Вујовић 15-так дана пре постављен на место команданта ТО и то му је саопштио Мркшић, **Стаматовић Зоран** – «Мирољуба Вујовића чујем, јер се преко линија доста тога путем курира причало којешта итд. да је Мирољуб Вујовић командант ТО и да је врло храбар борац и да је малтене мотор и покретач Територијалне одбране» (транскрипти од 20.06.05 – стр.7). И оптужени **Ђанковић** у својој одбрани (записник од 26.12.2003. год. стр.3 из поступка истраге) износи: «Негде пред крај рата у Вуковару односно пре ослобођења дошло је до смене на челу ТО Вуковар, и то тако што је Мирољуб сам сменио Јакшића који је до тада био комадант. Ја нисам то видео али сам одмах после тога био са Мирољубом и Станком па су обојица причала да су га они сменили односно отерали, па је Мирољуб постао комадант ТО, а Станко је био командир чете.» При овим тврдњама он ће остати и на главном претресу.

Утврђења у овом делу нису доведена у сумњу одбраном оптужених Вујовића и Вујановића који то негирају. Посебно Вујовић тврди да је на место команданта ТО Вуковара постављен од стране Радована Стојичића – «Баце» 28.11.1991.год. те је у том смислу и предложио доказе чије извођење је суд одбио јер исто нема значаја. Наиме, евидентно је, из горе изведених доказа, да је Вујовић (и Вујановић) на то место постављен било усменом наредбом команданта бригаде Мркшића (коју је Шљиванчанин само пренео) или наредбом Шљиванчанина (коју је касније Мркшић прихватио) а што не мења на суштини ствари – *фактички* су постављени на та места. Могуће је да је касније, по одласку Гардијске бригаде, «Баца» Стојичић то и формално, као командант ТО за Славонију, Барању и Западни Срем спровео (те је суд и одбио доказне предлоге у овом правцу). И још нешто у овом делу: Сведок Фот Дарко тврди не само да су у јесен 1991 у Вуковару биле 4 чете ТО којима су командовали Вујовић, Вујановић, Пејић и његов сада покојни брат Сениша а командант целе ТО био Јакшић, него и да је неколико дана након ослобођења Вуковара, док је користио једну канцеларију на «Велепромету» где је издавао дозволе за излазак из града, «у суседној канцеларији видео наредбу од Мркшића, која је била стара неколико дана, где је Мирољуб Вујовић постављен за команданта ТО а Станко за заменика команданта ТО а ја сам био задужен

за обуку, у потпису те наредбе је био Миле Мркшић». Ако је то тачно, а нема разлога за супротно, разумљиво је да је, (ако се Гардијска бригада вратила у Београд 24.11., а јесте – у том смислу сви казују идентично, исто произилази и из Ратног дневника ове бригаде који је суд прочитао) та наредба морала бити донета пре тог 24.11. и извесно је само и формализовала усмену од раније а како је то већ објашњено. Надаље: несумњиво је да је опт. Вујовић дана 21.11. хеликоптером ЈНА са Тешићем и Мркшићем отишао у Београд у ССНО на пријем код секретара генерала Кадијевића. Ово признаје и Вујовић а произилази и из видео записа у који је суд извршио увид. Када је то несумњиво тако, разумно се поставља питање зашто баш Вујовић ако је био само обичан војник и «показивач улица и праваца» како сам тврди и објашњава. Наравно да ће Мркшић повести команданте вишег ранга те и команданта ТО (чији људи су свакако значајно учествовали и изгинули у борбама) а не само неког обичног храброг војника (таквих храбрих је свакако имао више за повести из редовног састава своје јединице). Још мање је прихватљива тврдња опт. Вујовића да је војна безбедност не само организовала Овчару него и да је у циљу прикривања тога а каснијег оптуживања Вуковарчана, њега и одредила за одлазак на пријем како би се представио као неки командант ТО који ће касније бити и оптужен.

Дакле, из свих напред наведених доказа, за овај суд није било сумње да је на дан 20.11.1991.год.: да ТО Вуковара постоји, да је фактички командант ТО Вуковара Вујовић Мирољуб, да је његов заменик Вујановић Станко а да је командант добровољачке јединице зв.»Лева суподерица» овде оптужени Милан Ланчужанин зв.»Камени» а да је опт. Булић припадник ТО Вуковара.

Борбе у Вуковару су престале дана 18.11.1991. год. кога дана је командант тзв. «Митничког» батаљона пук. Филип Караула потписао предају те је 176 припадника те јединице положило оружје и истог дана у вечерњим сатима су смештени као ратни заробљеници у један од хангара на пољопривредном добру «Овчара» које се налази на око 5 км. од Вуковара на југ према селу Негославци а са леве стране тог пута. Ово место – село Овчара се налази у зони одговорности 80-те моторизоване бригаде из Крагујевца која је мобилисана и на простор Вуковара дошла почетком новембра. Командант ове бригаде у то време је био пук. Војновић Миодраг а бригада је одмах претпочињена Гардијској бригади пук. Мркшића и ушла је у састав Оперативне групе «Југ» којом, као што је речено, такође командује Мркшић. Командант Војновић заједно са командиром чете војне полиције (чвп) Везмаровић Драганом, тада у чину резервног капетана, у очекивању краја борби те предаје Хрватских оружаних снага, обиласком терена, одлучује да се на овом пољопривредном добру у једном хангару формира «логор за ратне заробљенике» јер хангар обезбеђује прихват већег броја људи које је могуће сместити и чувати (да нико из њега не може изаћи или у њега ући) а испуњава и минималне смештајне и метеоролошке услове (потпуно

је затворен, кров не прокишињава и сл.). Из ових разлога у овај хангар тог 18.11. је и смештена тзв.»Митничка група» односно припадници «Митничког» батаљона који су као што је речено током дана положили оружје. Током те ноћи припадници ове групе су пописани и обезбеђивани од стране припадника чвп 80-те мтбр. са Везмаровићем и дела команде те бригаде међу којима су били и капетан Вукосављевић Драги – помоћник команданта за безбедност, Миољуб Дачић – начелник артиљерије, те Вукић Светолик – начелник АБХО сви тада у чину резервног капетана I класе. По наређењу мајора Шљиванчанина, пук. Караули је дозвољено да са собом задржи перорез као успомену. Сутрадан пре подне, ови ратни заробљеници, укупно њих 176, са списком који је понео Везмаровић и у његовој пратњи, аутобусима су одведени у затвор у Сремску Митровицу и по списку предати радницима тог затвора а Везмаровић се у вечерњим сатима вратио назад у Негославце где је такође било командно место Војновићеве 80 мбр.

Предње чињенице у поступку нису биле спорне, исто произилази из сагласних казивања сведока Војновића, Везмаровића, Вукосављевића, Марчека, Дачића и Вукића а и из ратног и оперативног дневника ове бригаде за критично време које је суд прочитао тако да су ове чињенице утврђене као несумњиве.

У току тог 19.11.1991.год. из својих кућа, подрума, склоништа, излазе цивили и српске и хрватске (и других) националности из центра Вуковара. У простору «Велепромет»-а се обезбеђују аутобуси и једни у конвојима одлазе у Хрватску а други у Србију. Конвој који је кренуо у правцу Хрватске је враћен из правца места Нуштра јер су Хрватске власти одбиле да га приме те је тај конвој ту ноћ такође смештен на овом пољопривредном добру. Људи (жене, деца, старци) ноћ нису провели у овом хангару него у аутобусима поред хангара јер су се аутобуси могли грејати. Обезбеђивали су их такође припадници 80-те мтбр и сутрадан ујутру, 20.11. конвој је поново отишао у правцу Хрватске.

Ове чињенице нису биле спорне, у битном идентично казују сведоци Војновић, Вукосављевић, Дачић и Вукић те иако исто није евидентирано у наведеним дневницима ове бригаде, имајући детаљно и идентично казивање и сведока Јана Марчека тада команданта ЛАД-ПВО у овој јединици а чије командно место је било у једној кући у непосредној близини овог пољопривредног добра и хангара и који је и сам током целе вечери и јутра провео на овом месту и био испред команде 80-те мтбр. задужен за комуникацију са представницима хуманитарних организација и међународне заједнице око збрињавања ових људи, суд је предње чињенице као несумњиве утврдио.

Иако је командант «Митничког» батаљона пук. Караула дана 18.11.1991.год. предао јединицу и прекинуо борбе у Вуковару, део

Хрватских оружаних снага (као и милиција, добровољачких јединица и лица која прате те оружане снаге иако непосредно не улазе у њихов састав) је желео да избегне предају и одлазак у заробљеништво (те и евентуално утврђивање одговорности за радње и дела у претходном периоду). Тако су неки покушали пробој према дубини Хрватске територије у чему неки од њих нису успели те су потом одбацили оружје и униформу, пресвукли се у цивилна одећа те су у току 17-ог или 18-ог отишли у Вуковарску болницу у нади да ће се са осталима из Болнице евакуисати и на тај начин избећи заробљавање. У овом циљу и особље болнице по одобрењу управника др. Весне Босанац одређује и врши да се неки од њих маскирају фиктивним лекарским збрињавањем - стављањем завоја, фиксатора од гипса или сл. или облачењем болничких или болесничких униформи (бели мантили и сл.). Истовремено, последњих дана а пред крај борби, у болницу се склонио и велики број цивила (жена, деце и старца) процењујући да је то у тим тренуцима најбезбедније место.

Ни ове чињенице у поступку нису биле спорне а исто је суд са сигурношћу утврдио и из казивања сведока – оштећених Чакалић Емила, Бергхофер Драгутина и Хајдар Додаја које је саслушао (транскрипти од 25 и 26.10.2004.год.) те читањем записника и транскрипата о саслушању сведока Карловић Вилема и Кожул Франа (транскрипти од 14.09.2005.год.), те Којић Жарка и Новак Зденка из поступка истраге које записнике је (од 26 и 27.04.2004. год.) прочитао као и читањем списка сачињеног од Главног штаба санитета Републике Хрватске од 28.05.1993. године (са страна 765 до 778 списка истраге). Тако сведоци Бергхофер, Хајдар, Којић, Карловић и Новак наводе како су одбацили оружје и униформу и склонили се у болницу јер «се пронео глас како ће ићи евакуација болнице», сведок Кожул се као припадник цивилне заштите из истих разлога склонио у болницу, сведок Новак да је «био на листи рањеника... иако није био рањен» а сведок Чакалић да је 17.11. отишао у болницу «у цивилу», а сви су, како и сами наводе, сем Кожула и Карловића (који је био добровољац у ЗНГ) били припадници 204-те бригаде Хрватске војске што пак и за њих а и за бројне остале па и неке оштећене сада покојне призилази из наведеног списка Главног штаба санитета од 28.05.1993.год. И из налаза и мишљења групе вештака судске медицине из Новог Сада а на челу са проф. др. Милошем Тасићем, те његовог казивања на претресу од 14.06.05. произилази да је код «41 обдукованог» иако је пронађен завој (под којим се подразумева и лонгета, циркуларни гипс, повез – «праћка» или Шанцова крагна), нису констатовани знаци повређивања односно «није утврђен медицински разлог превијања тих делова тела» (док код 50 обдукованих, јесте). И даље, код једног оштећеног је (Златко Јуришић - ОВЧ 200) нађен део одеће који одговара болничкој радној униформи, на 10 прегледаних тела као једина одећа је нађена пицама док је «у 31 случају поред пицаме нађена и обична одећа».

Дана 20.11.1991.год. врши се такозвана евакуација из Вуковарске болнице. До тада је болница била у окружењу припадника 4-те чете 2-гог полицијског батаљона Гардијске бригаде којим командује Пауновић Радоје односно ове чете тог батаљона којом командује Симић Миливоје (оба су тада били у чину кап. I класе). На главни излаз из болнице излазе запослени у болници и грађани који су се у болницу склонили а у јутарњим сатима, на дворишном улазу у болницу – пријемни пункт возила хитне помоћи, припадници ове чете војне полиције и тим из органа војне безбедности а по наређењу и под руководством начелника за безбедност мајора Шљиванчанина, врше тријажу (одвајање) људи у болници и изводе војноспособне мушкарце. На излазу се врши њихов претрес и одузима им се евентуално оружје и слични предмети те се у укупно шест аутобуса пребацују у Вуковарску касарну тадашње ЈНА. Након што су ови аутобусима превезени у касарну, рођаци појединих одведених код Шљиванчанина инсистирају да се ови врате и придруже им се уз тврдњу да се ради о њиховим рођацима или који нису учествовали у борбама него су се заједно са њима склонили у болницу или се ради о колегама запосленим у болници и Шљиванчанин у касарну пошаље свог заменика мајора Вукашиновић Љубишу са списком од око 20 лица да их овај изведе из аутобуса и врати у болницу што овај и изврши и из аутобуса у касарни, прозивком, издвоји лица са овог списка и посебним аутобусом их врати у болницу те већини од њих дозволе да се придруже својима док неколицину ипак врате назад у касарну. Све ово се дешава у јутарњим сатима тог 20.11. а након одласка ових аутобуса за касарну, око 10-11 часова, на том излазу из болнице се наставља евакуација рањеника из болнице, док се на предњем улазу формирају конвоји лица те једни одлазе у правцу Хрватске а други у правцу Србије, док неки од запослених остају да и даље раде у болници.

Предње чињенице суд је утврдио како на основу казивања горе наведених оштећених (изузев Чакалића који показује несигурност у смислу што наводи да је то било 19-ог) које је саслушао као сведоке тако и читањем исказа сведока Јурела Злате, Јањић Јадранке, Кијановић Богољуба, Симић Миливоја и Пауновић Радоја, (транскрипти од 14.09.2005.год.), на основу исказа сведока Богдана Вујића, Вукашиновић Љубише, Панић Миодрага и у суштини и нису биле спорне. Наиме, сви они у битном сагласно исказују да је неспорно тог дана вршена евакуација из болнице, Јурела и Јањић Јадранка (поред оштећених Бергхофера, Чакалића, Хајдара, Кожула, Којића и Новака као и сведока Карловића) биле су тих дана и тог дана у болници као и Вујић, Кијановић и Томић који су као део тима органа безбедности вршили тријажу, односно у њој учествовали и присуствовали Вукашиновић (тада заменик Шљиванчанина и по његовом наређењу отишао и у болницу вратио из касарне један аутобус са око 20-так заробљених) Панић који о томе има сазнања јер је био начелник штаба бригаде а Пауновић и Симић били команданти

јединице војне полиције која је обезбеђивала болницу. Јањић Јадранка тако наводи да је тражила од Шљиванчанина да јој врати супруга Борислава те је он и враћен у овој групи али није издвојен јер је поново враћен у касарну због оптужби неког од територијалаца да је био снајпериста. И Јурела Злата је била у болници (по занимању је дефектолог), у болници је тада са њом био и њен рањени син Дамир (рођ. █████ год.) и то јутро је одведен аутобусима са другима у касарну. У питању су дакле активни учесници предметних дешавања, у битном идентично кажују на ове околности те су предње чињенице као несумњиве и утврђене. Тим пре што се и Јањић Борислав и Јурела Дамир налазе на списку несталих (стране списка истраге 415-421) с тим што Јањић није идентификован али га је касније те вечери у хангару видео сведок сарадник Латиновић (као и опт. Вујановић који тврди да је био јако претучен и да му је дао цигарету) док је Јурела ексхумиран са Грабова – ОВЦ бр.137.

Након што су аутобуси са заробљеницима довезени у касарну, у њу долази већи број припадника ТО (међу њима и овде опт. Булић) и добровољаца као и других мештана Вуковара српске националности. Велика већина из радозналости да виде дојучерашње противнике. Многи од њих покушавају ући у аутобусе да туку људе које су препознали као противнике или као неке за које знају да су у претходном периоду вршили какве злочине и сл. али им то не дозвољавају присутни припадници војне полиције Гардијске бригаде. Оптужени Атанасијевић Иван зв.»Ико» је такође дошао у касарну за аутобусима јер је у једном од њих, док су ишли од болнице, препознао свог брата Мишела зв.»Фаца» и покушава да га извуче из аутобуса али у томе успева тек на интервенцију извесног Зорић Стевана зв.»Ђево» те га одведе у кућу у којој је и сам становао. Територијалци и добровољци код војске инсистирају да им се ови ратни заробљеници препусте да им они суде. Тако и оптужени Милан Ланчужанин замера Лукић Браниславу (у току борби командант јуришног одреда 2 а потом 2-ог моторизованог батаљона, тада у чину мајора) како ће они из војске пустити и ове усташе као што су оне раније одвели у Сремску Митровицу и одатле их пустили а да му је он на то одговорио да у овој касарни неће «моћи да раде шта хоће». Аутобуси се у касарни задржавају од око 11 сати пре подне до око 1 - 2 сата поподне и за све то време територијалци и добровољци покушавају ући у аутобусе и обрачунати се са људима у њима а оних 20-так које је одвојио мајор Вукашиновић Љубиша да врати у болницу, док их је убацивао у аутобус, туку (па и Вукашиновића), док се двојица територијалаца сада пок. Томић Славку тада пуковнику у органу безбедности представљају као командант ТО Вуковара и начелник штаба и траже да им се заробљеници из два аутобуса препусте јер су у њима «зликовци» што овај одбија али, процењујући ситуацију као изузетно затегнуту па и да може доћи до сукоба са територијалцима, са овом двојицом одлази до болнице да то расправе са Вујићем и Шљиванчанином. Вујића нису нашли а ова

двојица територијалаца разговарају са Шљиванчанином и после тога Томићу тврде да је овај одобрио да се заробљеници њима препусте.

Чињенице у овом делу суд је утврдио на основу исказа више сведока а делом и на основу одбране оптужених Атанасијевића и Мугоше. Тако, оптужени Атанасијевић објашњава а што и овај суд прихвата, како је и одакле извео свог брата, и оптужени Мугоша у том смислу објашњава како је у касарну дошло пуно припадника ТО, добровољаца и других мештана Вуковара а и саслушани сведоци, припадници тадашње ЈНА (Лукић Бранислав, Вукашиновић Љубиша, Вујић Богдан, Кијановић Богољуб, Борисављевић Срећко, Кресовић Јовица и Томић Славко чији је записник из поступка истраге пред војним судом прочитан). Наиме, сви ови сведоци у битном казују идентично, тј. да су се одмах по доласку аутобуса у касарну, у њу пристигли у већем броју територијалци и добровољци, да насрћу на аутобусе да уђу и да се обрачунају са људима јер су их препознавали и оптуживали. Да је реч о озбиљној ситуацији указује не само тврдња Кијановића: «насртали су на нас да извуку неке из тих аутобуса јер су их наводно препознали», него и Богдана Вујића да му је Корица Бранко (такође један у тиму органа безбедности) на «Велепромет» - у а по повратку из болнице пренео како су га тражили Кијановић и Томић јер «...је касарна окружена јединицама ТО и да постоји могућност да нападне касарну и одведу заробљенике». И, као што је већ речено, и мајор Вукшиновић а и оних 20-так заробљеника су добили батине када их је пребацивао у аутобус да их врати у болницу. Сведок Лукић Бранислав исказује да је «запазио неке добровољце са Петрове горе који су себе називали радикалима, да се врзмају око аутобуса и насрћу на њих да туку ове у аутобусу» али и да је на описан начин разговарао са «старешиним ових добровољаца кога су звали «Камени» и извесно је да се ради управо о овде оптуженом Лачужанину који негира да је тада био у касарни него раније изјутра а тада је био у Београду у посети у болници саборцу зв.»Мали Џо». О овој ситуацији у касарни у битном идентично казује и Борисављевић Срећко референт за безбедност при 2-гом батаљону, тада у чину капетана I класе, кога је, док је био на «Велепромету» - који је од касарне удаљен око 400-500 м, обавести да се у касарни нешто чудно дешава да ће их побити тамо те је отрчао и затекао управо овакву ситуацију како је то и утврђено у горе наведеном чињеничном стању те је послао по начелника штаба потпуковника Панић Миодрага за кога је чуо да се налази у касарни како би се територијаци и добровољци обуздали. Сведок Панић пак такође казује да је по доласку у касарну затекао само један аутобус са заробљеницима из болнице, да су на њега насртали јер су препознавали поједине («овај ми је маљем преда мном убио оца» и сл.) и тражили да их изведу али је он наредио војној полицији која је аутобус чувала да се то спречи те да они то нису дозволили и аутобус је касније одвежен на Овчару. Сведок Кресовић пак наводи да је био у касарни, било је пуно људи око аутобуса, «било је ту повишених тонова ако су препознали

некога,... ударали су у стакла аутобуса, војска је покушавала да заштити на неки начин али у томе није успевала...». И сведоци оштећени (Чакалић, Бергхофер, Хајдар, Кожул, Карловић, Новак и Којић) ова дешавања у касарни описују идентично, па ценећи све ове исказе, налазећи да не противрече једни другима на битне околности, суд је на основу истих предње чињенице као несумњиве и утврдио.

Док се аутобуси са заробљенима налазе у касарни, око 11-12 сати тога дана, на простору «Велепромет»-а држи се седница Владе тзв.»САО Славонија, Барања и Западног Срема». Седницом председава Горан Хацић, а присиствују јој и Миодраг Панић, Богдан Вујић, Душан Јакшић, Богуновић Борислав – министар полиције, Славко Докмановић – мин. пољопривреде, Илија Кончаревић – пред. Скупштине, др.Младен Хацић – потпредседник владе, Илија Петровић- мин. информисања, Стево Богвић – мин. без портфеља, Војин Суша – министар правде, извесни Оцокољић – министар културе, Милинковић Боривоје – мин. вера, Богдан Војновић – мин. Финансија, Црногорац Миодраг – мин. енергетике, Милош Војновић пред. суда, те Витомир Љубан, Деветак Љубан, Ступар Саво, Војин Дабић, Шљиванчанин и Жељко Ражнатовић – Аркан. Учесници састанка траже објашњење од Вујића где је и зашто током претходне вечери одвео заробљене са «Велепромет»-а, његова објашњења да су одведени у затвор у Сремску Митровицу на прихватају, и инсистирају да им се дају заробљеници из болнице «јер треба да им суди народ Вуковара», да су они држава која има све одговарајуће органе (затвор на «Овчари», полицију и правосуђе). Нападају ЈНА због начина вођења борби и сл. и прете «да ће ако треба извести народ на пут пред аутобусе и спречити њихово одвођење». Након што је на седницу дошао начелник штаба Панић и пренео им сагласност команданта Мркишића да им се предају заробљеници ако су већ тако одлучили, уз закључак Владе који је формулисао Хацић да ће им они судити, да ће затвор ће бити у Овчари и да војска нема ту шта да се меша, седница је убрзо завршена а аутобусе из касарне са заробљеницима, са по два припадника наведене 4-те чете војне полицијске Гардијске бригаде у сваком, у пратњи возила и пуно цивилних са мештанима, територијалцима и добровољцима, око 14 сати одвозе на пољопривредно добро «Овчара».

Чињенично стање у овом делу суд је утврдио на основу исказа сведока Богдана Вујића, Миодрага Панића, Душана Јакшића, Борислава Богуновића а делом и читањем записника о салушању сведока Горана Хацића у поступку истраге те увидом у видео запис о интервјуу који је дана 20.11.1991. год. овај сведок дао за тадашњу РТС и увидом у белешке сведока Панића које је унео у своју бележницу том приликом. Тако сви ови сведоци у битном сагласно казују када и где је седница владе одржана, ко јој је био присутан али и (изузев Хацића) да је основни предмет те седнице било питање ратних заробљеника из Вуковарске болнице и инсистирање да ЈНА заробљенике преда њиховим органима а

не да их се (као у претходним случајевима) одведе у Сремску Митровицу. О овоме посебно експлицитно и детаљно казују и Вујић и Панић. Вујића је на седницу позвао Жељко Ражнатовић и практично је морао да објашњава због чега је током претходне вечери преко хиљаду заробљеника из просторија «Велепромета» аутобусима пребацио у Сремску Митровицу те је био изложен вербалним нападима «министара». Сведок Панић је пак на састанак отишао по Мркшићевом наређењу који му је рекао да ће тражити ратне заробљенике те да им пренесе «да буде тако ако то они одлуче» и да им је то тако и пренео, да су они то дочекали са олакшањем и рекли «како ће их пребацити у њихов затвор на Овчари и судити им». Чињеница је да Вујић тако што од Панића није чуо али и он тврди да је Панић дошао са закашњењем, те да им је показао неки папир, бележницу или што слично, што је он схватио као неку сагласност и врло брзо потом састанак је завршен. Чињеница је да и Јакшић, и Богуновић и Хацић тврде да су од војске тражили да се власт у Вуковару пренесе на цивилне органе те да су представници војске то одбили (Богуновић тврди, за разлику од осталих и да је на седници био мајор Шљиванчанин, обавестио их о смени на челу ТО – о чему је већ било речи те и да им је рекао да је «војна управа» и да преноса надлежности са војске на цивилне органе нема до даљег) и да је састанак тако и завршен али то извесно, бар у погледу заробљеника из болнице, није тачно из више разлога. **Прво**, супротно а у битном сагласно исказују и Вујић и Панић (да Панић штити војску сигурно би штитио и Мркшића али он то не ради него казује како је било). **Друго**, из видео записа о интервјуу Горана Хацића (а и белешки сведока Панића) је евидентно да је суштина састанка Владе од тог дана (Хацић је интервју дао неколико сати након тога) : ратни заробљеници и њихово задржавање ради суђења у Вуковару. Тако Хацић и том интервјуу говори: «...је један основни закључак да заробљеници усташе који су опрљали руке, да не могу напустити територију српске области Славоније, Барање и Западног Срема, да не могу да иду у Србију да се тамо возе, јер Србија је држава која није у рату и исто тако војска која је помогла око заробљавања. Заробљени нису војници, они су паравојне формације, једино може да им суди овај народ овдје, значи народ наше српске области која је призната, која има свој суд. Имамо чак двостепени суд, трећи степен би евентуално био на нивоу федерације а други Југославије, а ми имамо наше области, суди наш општински суд тако да смо се договорили са војним властима да те усташе остану у нашим логорима ту у околини Вуковара и будући да је једна група већ одвежена за Сремску Митровицу, ја сам преузео на себе задатак да то исто, те људе вратимо, ако се они уопште могу назвати људи, да их вратимо и да им се суди који су криви а који нису криви, нормално да их пустимо и да заједно с нама раде на обнављању нашег града» (Транскрипти од 18.10.2005.год. а са тог видео записа о интервјуу). Из белешки сведока Панића пак да је министар унутрашњих послова рекао: «Само преко мртвих грађана може се ићи из Вуковара за Сремску Митровицу са усташама». И **треће**, да је тачно то што ова тројица тврде,

зашто: а) аутобуси уопште чекају у касарни неколико сати и б) врло брзо након седнице аутобусе из касарне одводе на «Овчару»? Односно, због чега аутобусе не одвозе у Сремску Митровицу, подне је, несумњиво нема потребе смештати их као и «Митничку» групу (која је доведена ноћу) да преноће на «Овчари»? Из ових разлога суд је, у овом делу, прихватио казивања сведока Вујића и Панића те предње чињенице као несумњиве утврдио. Овде је неопходно напоменути да је могуће да Јакшић и(или) Богуновић и нису чули шта је на седници Панић пренео те и да са седнице изађу са убеђењем да им војска не да надлежности ни у погледу ратних заробљеника. И мада за овакво резонување (бар у односу на Јакшића) има основа и у чињеници јер сведок Јакшић тврди да је у касарни, после седнице а у моменту када су «аутобуси одлазили из касарне» срео Вујовића и Вујановића, рекао им «да се Мркшић није сложио да се заробљеницима суди код нас», те да су они били «револтирани, љути», исто у битном не мења на суштини а она је да су заробљеници предати од стране команданта Мркшића органима тадашње САО Славонија, Барања и Западни Срем.

Шест аутобуса са ратним заробљеницима из Вуковарске болнице је на пољопривредно добро «Овчара», а у близину наведеног хангара доведено око 14-15 сати. Аутобуси су стали један иза другог. Први аутобус је на асфалтном путу, окренут у правцу атара и хангар се налази са десне стране аутобуса на удаљености од 5 до 10 метара. Хангар је објекат који служи за смештај пољопривредних машина (трактора, комбајна и др.) и робе те са ове стране, уз овај пут има двоје металних клизних врата и испред врата до пута се налазе прилазни бетонски платои. Први аутобус је заустављен тако да се предња врата аутобуса налазе наспрам првих улазних врата која су отворена а гледано низ пут у правцу кретања аутобуса, док су друга врата затворена.

Предње чињенице нису биле спорне у овом поступку а исто је утврђено и на основу, у битном, сагласног казивања како оптужених (Вујовић, Вујановић, Мугоша, Ђанковић, Булић и Калаба) који су признали те на основу казивања других бројних сведока (Бакић Миле, Кресовић Јовица, Јан Марчек, Војновић Милорад, Вукашиновић Љубиша, Стаматовић Зоран и др.) који су такође потврдили да су у критично време били на били на «Овчари» поред хангара, на основу казивања већ наведених сведока - оштећених који су овим аутобусима довезени на «Овчару» као и на основу казивања сведока - сарадника Петковића и Латиновића. Изглед хангара, прилазног пута и прилазних бетонских платоа сви наведени у битном идентично описују а у битном идентично казују и о 6 аутобуса но: извесно је да је реч о истих оних 6 аутобуса испред болнице и касарне а о чему је горе већ било речи. У овом смислу, суд прихвата казивање сведока Вукашиновић Љубише тј. да је било укупно 6 аутобуса али не и његово казивање да је у касарну допратио најпре 3 аутобуса из болнице а потом још 3 и када је са њима дошао у

касарну она прва 3 аутобуса су већ била отишла и онда је он са ова друга 3 дошао на «Овчару». У овом смислу нико не говори и суд с тога казивање овог сведока у овом смислу не прихвата а извесно, сведок има и посебних разлога да овако казује јер је он ипак био тај који је задужен за заробљенике почев од преузимања у болници те преко боравка у касарни до «предаје» на Овчари и одговоран за њихову безбедност и примену одговарајућег (законитог) поступања према њима.

Након што су аутобуси са заробљеницима довезени на горе описано место, овде оптужени Булић Милан током поподневних и вечерњих часова дана 20.11.1991.године, на пољопривредном добру Овчара, у Вуковару, у тадашњој Републици Хрватској, у саставу бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), као припадник Територијалне одбране (ТО) Вуковара, која је била у саставу тадашње Југословенске народне армије (ЈНА), кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је у том региону постојао, а који није имао карактер међународног сукоба, противно члану 3. став 1. тачка а) и ц) и члану 4.А став 1, 2. и 4, Треће женејевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године, ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, и члана 4. став 1. и став 2. тачка а) и е) Допунског протокола уз Женејевске конвенције из 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, од 8. јуна 1977. године («Сл. лист СФРЈ» број 16/78 – Међународни уговори), заједно са припадницима своје јединице окр.Мугоша Гораном зв.»Куштро», окр.Банковић Мирославом зв.»Ђани» и припадницима добровољачке јединице «Лева суподерица», окр.Милојевић Предрагом зв.»Кинез», окр.Драговић Предрагом зв.»Цеца» и «Капетан», окр.Ланчужанин Миланом зв.»Камени» као и са окр.Калаба Надом, против којих је поступак раздвојен и више НН лица, према ратним заробљеницима из вуковарске болнице у које су спадали припадници хрватских оружаних снага, милиција, добровољачких јединица и лица која прате те оружане снаге иако непосредно не улазе у њихов састав, који су претходно положили оружје припадницима ЈНА, а затим предати ТО Вуковара, вршио њихово телесно повређивање и нечовечно поступао на начин којим се вређа људско достојанство тако што је у формираном шпалеру тукао ратне заробљенике који су били приморани да кроз исти протрче приликом уласка у хангар, наносећи им телесне повреде, што је наставио и у хангару, ударајући их више пута по разним деловима тела и то: Самарцић Дамјана зв.»Велики бојлер», Чакалић Емила и два НН мушка лица зв.»Гашир» и зв.»Кемо».

Наиме, на «Овчару» је са аутобусима дошао велики број путничких аутомобила са мештанима Вуковара, територијалцима и добровољцима. Након што је паркиран први аутобус на описано место, од присутних мештана, добровољаца, територијалаца је формиран на овом бетонском прилазном путу до врата хангара тзв. «шпалир» (људи се налазе у два

реда са слободним пролазом између). При том опт. Мугоша и опт. Булић Милан зв. «Булица», стоје у шпалору први до аутобуса, врше претрес заробљених и од њих одузимају не само евентуално оружје или какво оруђе (мада су заробљени у том смислу већ претресани на изласку из болнице) већ и лична документа, новац, златнину и поједине вредније одевне предмете (кожне јакне и сл.) које све одбацују на гомилу са стране. Заробљени након овог претреса пролазе-протрчавају кроз шпалор према улазним вратима у хангар и том приликом, их лица из шпалора, међу којима су оптужени Булић, Мугоша, Банковић, Милојевић и Драговић, ударају и туку по разним деловима тела дрвеним палицама, шипкама, кундацима, штакама, рукама и ногама, наносећи им телесне повреде. Када се на описан начин заврши са једним аутобусом он одлази даље низ пут, на његово место стаје други, и из њега се на исти начин изводе заробљени, претресају се и одузимају им се описане личне ствари и предмети, пролазе и протрчавају кроз шпалор где их се туче и удара и тако редом док се на описан начин није испразнио сваки аутобус.

Чињенице у овом делу у поступку суштински и нису биле спорне а исто је суд утврдио не само на основу сагласног казивања сведока оштећених Чакалића, Бергхофера, Додаја, читањем записника о саслушању сведока-оштећених Којића и Новака него и на основу казивања сведока сарадника Петковића и Латиновића, сведока Јовице Кресовића, Марчек Јана, Војновић Миодрага, Новковић Јована, читањем записника о саслушању опт. сада пок. Војновић Мирка зв.»Ћапало» од 27.11.2003.год. те делом и на основу одбране опт. Булића, Мугоше и Банковића. Сви они су у битном сагласни да је формиран «шпалор», да заробљени кроз шпалор пролазе и да их ови из шпалора и туку а опт. Булић и опт.Мугоша признају (а за Мугошу потврђује и опт.Банковић) да су били први до врата аутобуса и да је претресали заробљене, одузимали им новац, лична документа и друге вредније ствари (с тим што Мугоша тврди како су то радили по наређењу неког официра). У овом делу сведок Стаматовић Зоран (водник у Радићевој чети) казује: «Биле су погрдне речи, и из самог изласка из аутобуса људи су добијали батине, падали су ту, на два корака». И даље: «Био је један крупни који је чак и неке враћао назад. Рекао је ниси добро прошао, значи није добро пао колико је већ пута требао да падне, не знам колико пута треба да падне да би он прошао, значи враћао га је поново у аутобус и онда је морао поново да добије батине да дође до хангара.» (транскр. од 20.06.05. стр. 20). Нема се разлога не поверовати сведоцима – оштећеним који су кроз шпалор прошли на описан начин те и сведоцима сарадницима који све ово потврђују. Идентично казују и сведоци Кресовић («видео сам да људи излазе из аутобуса и да пролазе кроз шпалор војника и војних полицајаца и територијалаца и добровољаца и повремено би неко ускакао и ударао некога од тих који су излазили из аутобуса») те Војновић Миодраг (који је покушавао да их заштити па «и својим телом», те Марчек (који потврђује и ово казивање Војновића) и Новковић (који казујући о овоме говори како

«то није био неки линч»). И још нешто. Постојање шпалира критичном приликом је апсолутно објашњиво. Наиме, аутобус је удаљен од врата хангара и разумњиво је да заробљене који се изводе из аутобуса треба и увести у хангар и спречити у евентуалном бекству на том путу од врата аутобуса до врата хангара. Није за очекивати да би се заробљени у хангар уводили један по један од стране присутних (нпр. да двојица или више присутних «под руку» уводе по једног заробљеног) јер би то трајало предуго а имајући у виду и број присутних мештана и других, њихову жељу да виде заробљене (већ су у овом смислу били и у касарни око аутобуса) па и да се некима освете – јер су их препознали у неком смислу, јасно је да се заробљени уводе на описан начин и да их се при том и туче. Стога, будући да и нису биле спорне, суд је предње чињенице са сигурношћу утврдио. О томе да опт.Булић у «шпалиру» и туче заробљене биће речи нешто касније.

У петом аутобусу се налазио Хајдар Додај, рођен и одрастао у Бјеловару, који је током 1991 год. био на одслужењу редовног војног рока у ЈНА те је по доласку његове јединице у Негославце а у септембру месецу, са још четворицом других војника побегао из јединице, отишао у Вуковар и постао припадник 204-те бригаде хрватске војске. Приликом изласка из аутобуса један од ових његових сабораца зв. «Сплића», при проласку кроз шпалир и након што је ударен мотком по глави, рекао да је су он, Додај, Злоглеђа Златко и Хркић Самир војници ЈНА који су заробљени од Хрватских снага, те су њих четворица одвојени са стране улаза у хангар те су их, након извесног времена, припадници Управе безбедности ЈНА ппук.Кијановић Богољуб и Томић, сада покојни, Славко, одвели у Негославце а касније су одведени у затвор у Сремску Митровицу. (Додај је касније пред Војним судом у Београду осуђен због кривичних дела оружане побуне, бекства из оружаних снага и крађе војне опреме и на издржавању казне је провео око 2 године, касније је размењен и враћен у Републику Хрватску). Нешто касније, и Карловић Вилим, такође припадник оружаних формација Републике Хрватске је издвојен из хангара од стране овде сведока сарадника Петковић Спасоја зв.»Штука» и једног НН официра ЈНА. (Петковић је тада војник на редовном одслужењу војног рока у ЈНА у 3-ћој чети – којом командује Радић Мирослав тада у чину капетана а која чета је у саставу 1-ог мтр. батаљона којим командује мајор Тешић Борислав. Петковић је у то време био и курир капетана Радића). Истовремено, други мештани Вуковара су препознајући неке своје дојучерашње заробљене суграђане, исте издвајали из хангара (тако је ошт. Чакалић Емила издвојио Стеван Зорић зв.»Ђево», ошт. Бергхофер Драгутина је издвојио Иванковић Горан, а ошт. Којић Жарка је издвојио извесни Молнар Саша). На овај начин је издвојено њих 7-8, стајали су напољу испред хангара поред улазних врата неко време те их је нешто касније, белим комбијем на «Велепромет» одвезао Миле Бакић. Касније су одведени у затвор у Сремску Митровицу.

Ни ове чињенице тако у поступку нису биле спорне и исте је суд утврдио на основу казивања оштећених Чакалића, Бергхофера и Додаја које је саслушао као сведоке, те читањем записника о саслушању сведока – оштећеног Којић Жарка и Карловић Вилима који сви детаљно и уверљиво казују о начину када и од кога су спашени критичном приликом као и читањем записника о саслушању сведока Томић Славка и Кијановић Богољуба који казују у битном сагласно изнетом.

Након што су заробљеници на описан начин уведени у хангар, за њима је ушао већи број територијалаца, добровољаца и мештана Вуковара који су наставили да туку заробљене рукама, ногама, моткама, шипкама, кундацима пушака и сл. и поред покушаја од стране присутних припадника чете војне полиције 80-те мтбр из Крагујевца, те других припадника те јединице, да их се заштити одвајањем канапом а потом је организовано и пописивање заробљених (по средини хангара, ближе овим улазним вратима је унет сто за којим седи Гавриловић Мирко војник у овој бригади – ЛАД ПВО а поред стоји Новковић Јован зв.»Јоца кафић» из Крагујевца, резервни капетан у истој јединици и коме су заробљени прилазили а поједини мештани Вуковара – између којих и овде сведок сарадник Божо Латиновић зв.»Боро Крајишник» и сада пок. Мирко Војновић зв.»Ђапало» и други који су као Вуковарчани препознавали поједине заробљене и потврђивали тачност података које су ови давали о себи).

Чињенице у овом делу произилазе како из казивања наведених сведока – оштећених тако и из одбране опт. Ђанковића из поступка истраге а од 26.12.2004.год., казивања сведока сарадника Петковића те сведока Вукашиновић Љубише, Љубишић Мирка а делом и из казивања сведока Новковића. Сви они у том смислу сагласно казују изузев што сведок Вукашиновић тврди да је он на Овчару допратио 3 аутобуса а да су заробљени из претходна 3 већ били унутар хангара и да су се на њима виделе повреде тј. да су тучени и да тако што он није дозволио у вези људи из ове друге групе аутобуса него је људе увео и хангар без проблема. Из овог казивања се свакако може закључити да су заробљени тучени и у хангару на начин како то описују оштећени. Сведок Љубишић у том смислу казује и како су ти који су тукли у хангару, двојици заробљених који су користили штаке ове узели па их тукли њима. Сведок Новковић потврђује да су заробљени пописивани али негира да је он то радио него тврди да је то био војник Гавриловић (који такође негира да је сачињавао списак) а да је он само стајао крај стола и од заробљених, у присуству кога из ТО (а сведок сарадник Латиновић тврди да су то били он и «Ђапало» и др.), узимао личне податке које је Гавриловић уносио у списак. Опт. Ђанковић у поступку истраге казује како су «у хангару сви тукли затворенике, малтретирани, па и тај «Штука» а на главном претресу пак да то није било у хангару «него је мислио на шпалир». Извесно, за

овај суд несумњиво, то је било и у шпалиру и у хангару. А сведок Вукашиновић извесно не казује истину (када говори о 3 + 3 аутобуса) те да се према овима из друга три поступало коректно (за разлику од 3 претходна) јер је он тај који је одговоран за предају заробљеника и из тих разлога прећуткује да се ово што се дешава, дешава у његовом присуству.

Одмах по доласку аутобуса на Овчару, одавде је у правцу Грабова, (једног другог пољопривредног добра) одвежена од стране НН лица, грађевинска машина – утоваривач тзв.»УЛТ» којим се, на удаљености од око једног кулометра, у атару, поред неке багремове шуме, ископа или прошири од раније ископана рупа димензија око 6 x 8 м, дубине од око 1,5 м на најдубљем делу, са три стране окомитих ивица поред које су грудобрани од земље а са предње стране земље нема и ова ивица је под нагибом тако да се постепено повећава дубина до најдубљег наспрамног краја.

Да је у тренутку доласка аутобуса на Овчару ту била грађевинска машина УЛТ са корпом за утовар и копање, великих гумених точкова која је одвежена у правцу Грабова и да је тамо њоме ископана рупа или проширена нека већ постојећа, произилази из више чињеница. Прво, сведок-оштећени Хајдар Додај тврди да је тај УЛТ видео када су дошли аутобусима на Овчару и да је одмах од хангара негде отишао. Друго, и сведок Стаматовић Зоран који је од самог почетка па до краја на Овчари, у то време водник ЈНА у чети капетана Бојковског, исказује да је код хангара био неки «дозер» са ралицом или слично, не зна да ли је са точковима или гусенцама (није био војни ни те боје) и да је та «машина нестала док су још они улазили у тај хангар» (транскрипти од 20.06.05. које је суд прочитао на претресу од 14.09.2005.год.). Треће, сви који су у поступку навели да су били «рупи» тј. на месту ове масовне гробнице (оба сведока сарадника, сведок Дукић Никола, опт.Атанасијевић и опт.Перић), описују је у битном идентично (ширина, дубина, дужина, грудобрани земље) и одступања у опису, имајући у виду да је ноћ, су свакако размуљива, али сви тврде (изузев Петковића) да је земља била свежа, да се налазила са две или три стране рупе а не са сваке стране. Имајући у виду да је на реону Овчара-Грабово претходно, током те јесени, била размештена и једна тенковска јединица, врло је могуће да је ова рупа у основи и била претходно намењена као склоноште тенка или ког другог артиљеријског оруђа те је само критичног дана продубљена и сл. што свакако не мења на суштини ствари тј. да је УЛТ-ом уређена или ископана тог дана.

Око 16-16,30 сати извесна Драгица Мастикоса, добровољка из Новог Сада је са Овчаре повела једну групу од око 25 наоружаних људи у правцу ове рупе према Грабову. Попис заробљених није завршен, пред хангар је довежен велики трактор са приколицом која је са арњевима и покривена цирадлом а на задњој страници има металне мердевине за

улазак и клупе за седење уз обе уздужне странице. Трактор се упаркирава задњом страном приколице до у близину ових улазних врата у хангар те се у приколици, утоварују заробљени у групи од око 30-35 људи и одвозе се до описане рупе. Трактор се зауставља задњом страном приколице у близини рупе, заробљени се из приколице изводе у групама од по 5, 6 или 7 људи, постројава их се на ивицу ове рупе на делу где нема земље, испред њих се формира од присутних вод за стрељање који броји исто онолико људи колико је и заробљених поред рупе те се у њих пуца (већином из аутоматских пушака тзв. АП или «калашњиков», са удаљености од око 3 метра. Неки од заробљених се живота лише и ножем наношењем убодних или резних рана били врата било грудног коша. Преживеле потом убија («оверава») пуцањем из револвера један од присутних, потом се изводи нова група заробљених из приколице, двојица од њих одвлаче лешеве претходно убијених у рупу те и сами стају са осталима испред рупе, поново се на описан начин постројава стрељачки строј и убијају се и ови и тако редом док се не побију сви који су доведени у приколици. Потом се трактор враћа до хангара, на исти начин се у њега уводи нова група заробљеника и одводи до рупе где се на описан начин врши и њихово стрељање и ово се (у 5, 6 или 7 наврата) понавља све док скоро сви заробљени у хангару не буду убијени. За то време, поједини из хангара појединачно изводе поједине заробљене те их се одводи са преке стране пута (који води поред хангара) до неког рова који је од раније ископан за укопавање неког артиљеријског оруђа, и ту се ови заробљени убијају пуцањем у главу из пиштоља. На крају је у хангару остало тачно неутвређен број а око 10 заробљених те се и они од присутних, стрељањем убију ту код хангара и убаци у ову рупу са преке стране пута. Потом, истом грађевинском машином, најпре се земљом затрпа рупа са лешевима у пољу према Грабову а потом и ова у близини хангара и све ово потраје до иза поноћи а у ноћи између 20 и 21.11.1991.год.

Чињенице у овом делу суд је утврдио на основу више исказа саслушаних сведока и сведока-сарадника, на основу одбране опт. Атанасијевића и читањем записника о саслушању опт. Перића пред радницима УБПОК од 18.04.2003.год. те записника о саслушању тада опт. Војновић Мирка зв.»Напало» а од 27.11.2003.год. у поступку истраге.

Тако, на основу казивања сведока сарадника Латиновића утврђено је да је извесна Драгица Масстикоса добровољка из Новог Сада, још док је био дан, постројила једну групу људи (њих око 25) и повела их у правцу Грабова. О овој Драгици говори у својој измењеној одбрани и опт. Атанасијевић (тврди да је она «на рупи» била до краја) а и сведок Дуловић који тврди да му је сутрадан причала и хвалила се шта су радили током вечери на Овчари. Војновић Мирко пак (поред тога што идентично описује трактор са приколицом као и остали који су трактор видели, тврди и да је за њим отишло једно путничко возило «а они што су стрељали ваљда су били тамо на стрелишту». И Дукић и Атанасијевић и

Перића а и оба сведока сарадника тврде да је на месту стрељања било пуно људи те извесно да сведок сарадник Латиновић казује истину.

Поред горе наведених, да је у питању трактор (а не какво друго возило – камион, како то тврди сведок-оштећени Зденко Новак или пак сведок Стаматовић Зоран) видели су и у битном га идентично описују и сведоци Шапић Предраг, Трифуновић Новица, Љубишић Мирко, Бакић Раде, опт. Ђанковић, опт. Ланчужанин, опт. Милојевић и опт. Драговић а и, тада оптужени, Војновић Мирко. У том смислу за суд није било никакве дилеме да је то неки велики трактор са кабином, да је имао приколицу покривену церадом и да су унутра клупе за седење (и опт. Ланчужанин тврди да је у питању трактор који вози сезонске раднике у поље, а и Атанасијевић и Војновић Мирко те оштећени Новак да је имао клупе за седење). Ово тим пре што то у поступку и није било спорно. Сведок Стаматовић тврди да кабину тог возила није видео него само задњу страну, и сведок оштећени Новак је свакако извесно видео само задњу страну приколице у коју је ушао тако да они својим казивањима не доводе у сумњу наведена утврђења суда да је реч о трактору са приколицом а не о камиону.

У поступку надаље није било спорно ни да се трактор упаркирава испред улазних врата хангара, да се у њега утоварује око 25, 30-35 заробљеника, те да их се у 5,6 или 7 наврата одвози до «рупe» где се врши њихово убијање стрељањем у групама од по 5, 6 или 7 људи. Претходне чињенице произилазе не само из сагласног казивања оптужених Атанасијевића, Перића и Војновића него и из казивања оба сведока сарадника те сведока Дукића. И сведоци сарадници, а и опт. Атанасијевић описују да се заробљени изводе у групама од по 5, 6 или 7 људи из приколице, да се убијају стрељањем од стране стрељачког вода који броји исто толико људи, да потом неко од присутних «оверава» евентуално преживеле пуцањем из ручног ватреног оружја а потом заробљеници одвлаче у рупу лешеве, сами стају испред стрељачког строја и тако надаље док сви нису убијени. У овом делу једино сведок Дукић тврди («мисли») да су сви заробљени изведени одједном и у њих је пуцало 10-15 људи из стрељачког строја док нису побити, међутим имајући у виду претходно изнете сагласне тврдње осталих који су били учесници стрељања и у стрељачком строју, за суд је исто било ван сваке сумње.

Из казивања сведока сарадника несумњиво произилази и то да су неки од заробљених лишени живота хладним оружјем – ножем, тј. наношењем убодних или убодно резних рана у пределу врата или грудног коша, те имајући у виду не само да је постојање тих и таквих рана евидентирано обдукционим записницима као и чињеницу да се код једног броја ексхумираних лешева нису нашле стрелне ране као несумњив узрок смрти али ни какве друге (убодно-резне) ране јасно је да то ипак не значи и да их није било. О томе ко је евентуално лишавео живота заробљене на овај начин, биће речи нешто касније.

Чињенице о томе да су неки заробљени извођени из хангара и појединачно ту у близини, са преке стране лишавани живота пуцањем у

главу или сл. из ручног ватреног оружја несумњиво произилази из казивања сведока сарадника Петковића који је признао да је на описани начин лишио живота најмање три заробљеника. И не само из његовог казивања. И сведок сарадник Латиновић говори о томе да је «Штука» извео напоље «под руку» једног заробљеника (наводно је био у питању француски или белгијски новинар) и «више се са њим није вратио» а и опт. Перић при саслушању од 18.04.2003.год. («за време док сам био у хангару, видео сам да је лице под надимком «Шљука» или «Штука» извео једног заробљеника и одвео га из хангара, након неколико тренутака чуо се пуцањ а затим сам видео «Штуку» који се вратио сам»). И опт. Мирко Војниновић зв.»Ћапало» такође казује о оваквим активностима, наводи како је видео да је «неко Радићев» тукао у хангару неког заробљеног а после га је одвео и «нисам га видео више». Дакле, за суд је на овај начин несумњиво да су поједини заробљени на описан начин лишени живота и ту код хангара.

Да је на крају, један број заробљених (неутврђено колико – али свакако најмање 10) лишено живота стрељањем ту код самог хангара а са преке стране пута такође произилази из више у поступку изведених доказа. Наиме, и опт. Перић Јовица (записник од 18.04.03.) и сведоци сарадници Петковић и Латиновић а и опт. Атанасијевић казују у овом смислу, исто се да закључити и из казивања сведока Бакић Мила из поступка истраге као и из казивања сведока Шапић Предрага и Трифуновић Новице. Тако, опт. Перић казује том приликом како је у моменту када је одлазио са Овчаре комбијем који је возио Миле Бакић, да је на 20-так метара са преке стране хангара постројено преосталих 10-так заробљених (међу којима је био и један предратни инспектор полиције чија супруга је Сандра девојачки Марушић и ишла са њим у средњу школу) и да су побијени стрељањем. Опт.Атанасијевић пак у својој одбрани од 15.11.2005.год. казује како је код хангара «када је дошао себи» у хангару видео 10-так заробљених, и међу њима и Милана Грејзу («што му је жена била овде»), Бодрожич Анту и Чалета Звонимира. Сведок Бакић пак у поступку истраге (дана 24.06.03) казује како се са Овчаре вратио око поноћи и да је у моменту док је улазио у комби код хангара чуо пуцње (на око 50-метара од хангара) што опет указује на тачност казивања Перића (који се са њим враћа у Вуковар комбијем и говори и да је видео стрељање на 20-так метара од хангара). Од овог свог казивања сведок Бакић ће одступити на главном претресу утолико што тврди како се стално чула пуцњава, те како је он у моменту одласка са Овчаре «комбијем био удаљен око 50 м») образлажући разлике у овим казивањима чињеницом «како се не сећа шта је када било» и како је «пуцњава било са свих страна». Сведок Шапић Предраг пак наводи не само како је са свог стражарског места видео да трактор у више наврата долази до хангара и одлази па се после из тог правца чује пуцњава, него и како се потом пуцњава чула и из непосредне близине хангара и потом «територијалци отишли» а да су ујутро он и Трифуновић Новица отишли до хангара и да тамо није било никога али и да су у једном рову испред

хангара видели набацану «вероватно свежу земљу» и да су из ње вирили «једна нога са жутом чизмом и једна рука» те да су били шокирани. И сведок Трифуновић казује не само да је видео неки булдожер како ради поред хангара него и да је са Шапићем тамо изјутра отишао и да је видео свеже набацану земљу са преке стране хангара где је била рупа у којој је раније вероватно било укопано борбено средство «прага» и да је из те земље «вирила нога у жутој чизми». И сведоци Шапић и Трифуновић су те вечери били на командном месту кап. Марчека које је удаљено око 150 метара од хангара и јасно је да су овим и оваквим активностима били непосредни очевидци те имајући у виду и остала (горе наведена казивања) за суд није било сумње да су ове чињенице тачне. И не само због изнетог. Опт. Перић, како је већ наведено, тврди како је у хангару, на крају, у тој задњој групи од 10-так заробљених видео човека који је «пре рата био полицијски инспектор а да му је супруга Сандра, девојачки Марушић» и са њим (Перићем) ишла заједно у средњу школу. Из казивања саслушаног сведока Грејза Сандре утврђено је да је она пре рата била удата за полицијског инспектора у Вуковару Грејза Милана, да је ишла у школу са Перићем (и он је то потврдио) и да се са супругом последњи пут чула на неколико дана пре краја борби, те да је чула да се склонио у Вуковарску болницу и да је одведен на Овчару а да од тада за њега не зна ништа до данас. Како и опт. Атанасијевић (на горе описани начин говори о Грејза Милану «чија је жена била овде»), како се Грејза не налази на списку идентификованих са «рупе на Грабову» а извесно је био на Овчари, како је присуство тог дана у аутобусима или те вечери на Овчари оштећених: Бодрожих Анта (од стране опт.Атанасијевића), Батарело Јосипа, (опт. Калаба Нада тврди да га је убио сведок сарадник Петковић), Китић Горана и Фитуш Карла (у аутобусу испред болнице видео их је Вујовић и изљубили се, да су у истом аутобусу били и Гунчевић Дамир и Бјелић Тања, ни Гунчевић ни Бјелић нису ни на списку жртава али Китић и Фитуш јесу), Чалета Звонимира (Видео га је опт. Булић, сведок Љубишић тврди да га је из хангара извукао Ланчужанин заједно са Шереком те да су били у првој приколици, али опт. Атанасијевић тврди да га је видео у групи њих десетак на крају у хангару), Јањић Борислава (у хангару га видео опт. Вујановић - дао му цигарете, био је јако претучен, претходно је наводно покушао да га извуче из аутобуса. И сведок сарадник Латиновић тврди да га је видео у хангару), Ковачић Дамира (у хангару га је видео опт. Којић Жарка, тврди како је био рањен у плућа и тукао га је неки Акик Петар) Кемала Сеити (у хангару га видео Којић, и тврди да су га тукли док није преминуо, видео га је и Чакалић), Дамјан Самарцић (у хангару га видео Којић Жарко, Чакалић Емил, сведок сарадник Латиновић, и Булић тврди да га је видео), Вулић Звонко «зв.Салаш» (у аутобусима у касарни видео га је Мугоша. У хангару га је видео опт. Ђанковић - пуцао му изнад главе а и Атанасијевић који је видео и његовог оца Ивана те сведок сарадник Латиновић), Гашпар Зорислава (видео га је Бергхофер да су га тукли у хангару), Тушкан Дражена (био са мајком Драгицом у аутобусу и хангару са Бергхофером),

такође потврђено и како исти такође нису идентификовани међу лешевима из гробнице на Грабову, извесно је и за овај суд несумњиво да су напред наведена казивања сведока односно оптужених Перића и Атанасијевића, тачна те су предње чињенице као несумњиве и утврђене. Ово тим пре што и сведоци сарадници Петковић и Латиновић казују у истом смислу. Тако Петковић тврди да је сутрадан «од Зорана са Карабурме» чуо да су ти последњи убијени «испред хангара» а сведок сарадник Латиновић да је сутрадан чуо од Мирољуба или Станка или од неког другог да су тих десетак заробљених стрељани поред хангара. О томе ко је стрељао ову групу заробљених нешто касније.

У септембру месецу 1992. год. Комисија експерата УН је започела прелиминарна претраживања на локалитету ове масовне гробнице на Грабову али је након неколико дана обуставила рад јер нису добили сагласност тадашњих локалних власти у Вуковару (иако је постигнут споразум у том смислу са пред. Владе Гораном Хаџићем) тако да су радови настављени тек 1996.год. када у септембру и октобру месецу на локалитету ове масовне гробнице, истражна екипа Хашког трибунала на челу са др.Бил Хаглундом (из организације Лекари за људска права) врши откопавање гробнице и ексхумацију тела из ње. Овим радовима присуствују у својству посматрача – експерта и проф. др. Душан Дуњић, лекар специјалиста судске медицине из Београда а испред Комисије за хуманитарна питања и нестала лица тадашње Савезне Владе(СРЈ те проф. др. Давор Стриновић и Иван Грујић испред Владе Р.Хрватске. Лешеви се откопавају антрополошком методом (постепеним уклањањем земље), изглед и положај у гробници се фиксира са више фотографија и снимањем дигиталном камером, означавају се јединственим бројним ознакама (ОВЧ 1 па надаље) те се одлажу у припремљене пластичне вреће, смештају у хладњак а потом одвозе до Завода за судску медицину у Загребу где други део екипе врши обдукције тела. У својству посматрача експерта у овом делу, испред исте Комисије Савезне Владе СРЈ присуствује проф. др. Вујадин Оташевић. На описан начин, из ове масовне гробнице током откопавања, ексхумирано је 200 лешева (означених бројним ознакама ОВЧ 1- ОВЧ 200 по редоследу вађења тела из гробнице) а обезбеђени су, изузети и фотографисани и сви предмети око лешева у гробници (дрвени сандук за муницију, чауре метака и сл.). Након обдукција лешева, стручњаци Завода за судску медицину у Загребу на челу са проф. др. Давором Стриновићем, применом класичних метода (93 лица) те методом ДНА анализе (99 лица), идентификовали су укупно 192 леша у личностима:

Аџага ([REDACTED] Јозо, рођен [REDACTED] године,
 Ахметовић ([REDACTED])Исмет-Иво, рођен [REDACTED] .године
 Андријанић ([REDACTED] Винко, рођен [REDACTED] године,,
 Арнолд ([REDACTED] Крешимир, рођен [REDACTED] године,
 Асађанин([REDACTED] –Јожике) Илија, рођен [REDACTED] године,

Бабић () Дражен, рођен () године,
 Баинраух () Иван, рођен () године,
 Бајнраух () Томислав, рођен () године,
 Балаш () Стјепан, рођен () године,
 Балог () Драгутин, рођен () 74. године,
 Балог (Д) Јосип, рођен () године,
 Балог () Звонко, рођен () године,
 Балванац () Ђуро, рођен () године,
 Баножих (Д) Борис, рођен () године,
 Барањаји () Перо, рођен () године,
 Барбарих () Бранко, рођен () године,
 Барбир () Ловро, рођен () године,
 Барић () Бука, рођен () године,
 Баршић () Фрањо, рођен () године,
 Барта () Анђелко, рођен () године,
 Батарело () Жељко, рођен () године,
 Баумгернер() Томислав, рођен 2 () године
 Бегчевих () Марко, рођен () године,
 Бегов () Жељко, рођен () године,
 Бингула () Стјепан, рођен () године,
 Бјеланових () Ранго, рођен () 70.године,
 Блажевић () Златко, рођен () године,
 Крунеш Бранимир, рођен () године,
 Босак () Марко, рођен 2. () године,
 Босанац () Драгутин, рођен () године,
 Босанац () Томислав, рођен () године,
 Брачић () Звонимир, рођен 4. () године,
 Буквић () Ђорђе, рођен () године,
 Буовац () Иван, рођен () године,
 Црњац () Иван, рођен () године,
 Михалец () рођен () године,
 Чупић () Станоја, рођен () године,
 Далић () Тихомир, рођен () године,
 Долишни () Ивица, рођен 2 () године,
 Драгун () Јосип, рођен () године,
 Ђуђар () Саша, рођен () године,
 Ђукић () Владимир, рођен () године,
 Дувњак () Станко, рођен () године,
 Ебнер () Винко-Ђуро, рођен () године,
 Фришић () Драгутин, рођен () године,
 Фурунџија (Д) Петар, рођен () године,
 Гајда () Роберт, рођен 2 () године,
 Галић () Миленко, рођен () године,
 Галић () Ведран, рођен () 73. године,
 Гарванових () Борислав, рођен () године,
 Гаврић () Драган, рођен () године,

Главашевић () Срниша, рођен .године,
 Граф () Бранислав, рођен .године,
 Гранић () Драган, рођен .године,
 Грубер () Зоран, рођен .године,
 Гудељ () Драго, рођен .године,
 Хегедушић (Д) Марио, рођен 29. . 72. године,
 Херцег () Жељко, рођен .године,
 Херман (Д) Иван, рођен .године,
 Херман () Стјепан, рођен .године,
 Хлевњак () Недељко, рођен .године,
 Хољевац () Никица, рођен .године,
 Хорват () Ивица, рођен .године,
 Илеш () Звонко, рођен .године,
 Имбришић () Ивица, рођен .године,
 Ивезић () Александар, рођен .године,
 Јајало () Марко, рођен .године,
 Јакубовски () Мартин, рођен 71. године,
 Јамбор (Д) Томо, рођен .године,
 Јанић () Михаел, рођен .године,
 Јантол (Е) Борис, рођен .године,
 Јарабек () Златко, рођен .године,
 Језицић () Ивица, рођен .године,
 Јован () Звонимир, рођен 7.4. .године,
 Јовановић (Т) Бранко, рођен .године,
 Јовановић () Оливер, рођен 72. године,
 Јурела (Т) Дамир, рођен .године,
 Јурела () Жељко, рођен .године,
 Јурендић () Драго, рођен .године,
 Јуришић () Марко– Јосип, рођен 1 .године,
 Јуришић () Павао, рођен .године,
 Јуришић () Жељко, рођен .године,
 Качић () Игор, рођен 75.године,
 Капустић () Јосип, рођен .године,
 Келава () Крешимир, рођен 1 .године,
 Кнежић () Ђуро, рођен 7. године,
 Колак (Д) Томислав, рођен 7.1962. године,
 Колак (Д) Владимир, рођен .године,
 Коморски () Иван, рођен .године,
 Костовић () Борислав, рођен 24.12.1962. године,
 Ковач () Иван, рођен 28. .
 Ковачевић () Зоран, рођен .године,
 Кожул () Јосип, рођен .године,
 Крајиновић () Иван, рођен .године,
 Крајиновић () Златко, рођен .године,
 Красић () Иван, рођен 18. .године,
 Крезо () Ивица, рођен .године,

Крстичевић (██████████) Казимир, рођен 13. ██████████ 59. године
 Лесић (██████████) Томислав, рођен ██████████ .године,
 Лет (██████████) Михајло, рођен ██████████ године,
 Лили (██████████) Драгутин, рођен ██████████ године,
 Ловрић (██████████) Јоко, рођен ██████████ .године,
 Луцић (██████████) Марко, рођен ██████████ .године,
 Лукић (██████████) Мато, рођен ██████████ године,
 Љубас (██████████) Хрвоје, рођен ██████████ 71. године,
 Магоч-Мамић (██████████) Предраг, рођен ██████████ године,
 Мајор (██████████) Жељко, рођен ██████████ .године,
 Маричић (██████████) Зденко, рођен 2 ██████████ године,
 Маркобашић (██████████) Ружица, рођена ██████████ године,
 Међеши (██████████) Андрија, рођен ██████████ године,
 Међеши (██████████) Зоран, рођен ██████████ године,
 Миховић (██████████) Томислав, рођен ██████████ године,
 Микулић (██████████) Здравко, рођен ██████████ године,
 Мишић (██████████) Иван, рођен ██████████ .године,
 Млинарић (██████████) Миле, рођен ██████████ године,
 Мокош (██████████) Андрија, рођен ██████████ .године,
 Молнар (██████████) Саша, рођен ██████████ године,
 Мутвар (██████████) Антун, рођен ██████████ .године,
 Нађ (██████████) Дарко, рођен 2 ██████████ године,
 Нађ (██████████) Фрањо, рођен 1 ██████████ године,
 Нејашмић (██████████) Иван, рођен ██████████ .године,
 Шименић Дамир, рођен ██████████ године,
 Омеровић (██████████) Мерсад, рођен ██████████ године,
 Орешки (██████████) Владислав, рођен ██████████ .године,
 Пап (██████████) Томислав, рођен ██████████ године,
 Патарић (██████████) Жељко, рођен ██████████ године,
 Павлић (██████████) Слободан, рођен ██████████ .године,
 Павловић (██████████) Златко, рођен ██████████ године,
 Перак (██████████) Мато, рођен ██████████ године,
 Перко (██████████) Александар, рођен 1 ██████████ .године,
 Перковић (██████████) Дамир, рођен ██████████ .године,
 Перковић (██████████) Јосип, рођен ██████████ године,
 Петровић (██████████) Стјепан, рођен ██████████ године,
 Пинтер (██████████) Никола, рођен ██████████ године,
 Плавшић (██████████) Иван-Звонимир, рођен ██████████ .године,
 Подхорски (██████████) Јања, рођена 1 ██████████ године,
 Полхерт (██████████) Дамир, рођен ██████████ године,
 Половина (██████████) Бранимир, рођен ██████████ .године,
 Пољак (██████████) Вјекослав, рођен ██████████ године,
 Посавац (██████████) Станко, рођен ██████████ године,
 Правдић (██████████) Томо, рођен ██████████ године,
 Пуцар (██████████) Дмитар, рођен ██████████ .године,
 Радачић (██████████) Иван, рођен ██████████ .године,

Рагуж () Иван, рођен () године,
 Рашић () Милан, рођен () године,
 Ратковић () Крешимир, рођен () године,
 Рибичић () Марко, рођен () године,
 Римац () Салвадор, рођен () године,
 Рохачек () Карло, рођен () године,
 Рохачек () Жељко, рођен () 71. године,
 Спудић () Павао, рођен () године,
 Станић () Марко, рођен () године,
 Станић () Жељко, рођен () године,
 Стефанко () Петар, рођен () године,
 Стојановић () Иван, рођен () године,
 Стубичар () Љубомир, рођен 12. () године,
 Шарик () Стјепан, рођен () године,
 Шимунић () Перо, рођен () године,
 Шиндић () Вјекослав, рођен () 71. године,
 Шренк () Ђуро, рођен () године,
 Штефуљ () Дражен, рођен () године,
 Тадић () Тадија, рођен () године,
 Тарле () Дујо, рођен () године,
 Терек () Антун, рођен () године,
 Тишљарић (Т) Дарко, рођен 1. () године,
 Тивановац () Ивица, рођен () године,
 Томашић () Тихомир, рођен () године,
 Тординац () Жељко, рођен () године,
 Тот () Томислав, рођен 6. () године,
 Траљић () Тихомир, рођен 17. () године,
 Турк () Мирослав, рођен () године,
 Турк () Петар, рођен 30. () 7.године,
 Тустоњић () Дане, рођен () године,
 Ушак () Бранко, рођен 17. () године,
 Вагенхофер () Мирко, рођен () 7.године,
 Вареница () Звонко, рођен () 7. године,
 Варга () Владимир, рођен () године,
 Васић (Б) Микајло, рођен () године,
 Вебер () Синиша, рођен () године,
 Видош () Горан, рођен () године,
 Виргес () Антун, рођен 9.6. () године,
 Влахо () Мирослав, рођен () године,
 Влахо (Д) Мате, рођен () године,
 Володер () Златан, рођен () године,
 Вујевић () Златко, рођен () године,
 Вукојевић () Славен, рођен () 70. године,
 Вуковић () Рудолф, рођен () године,
 Вулић () Иван, рођен 18. () године,
 Зељко (Д) Јосип, рођен () године,

Зера () Михајло, рођен () године,
Жеравица () Доминик, рођен () године,
Жугец () Борислав, рођен () године.

Укупно 8 (осам) ексхумираних лешева није идентификовано (лешеви ознака ОВЧ 11, 36, 42, 50, 107, 124, 136 и 172).

Критичном приликом, из гробнице је извађен и обезбеђен већи број чаура пушчане или пиштољске муниције и у новембру 1997 је прослеђен од стране истражитеља Трибунала у Хагу АТФ Лабораторији Министарства правде САД – Бироа за алкохол, дуван, ватрено оружје и експлозиве у Мерленду и то најпре 437 комада (од тога 419 – кал. 7,62 x 39мм, 14 – кал. 7,62 x 25 мм и 4 – 7,65 x 17мм). Анализом је утврђено да од 419 чаура њих 174 немају довољно обележја за поређење са другима). Касније, у марту 1998 год. је истој Лабораторији достављено још 1.031 чаура метака и затражена поновна анализа 174 чауре које су претходно биле изузете те је утврђено да су чауре у калибру 7,62 x 39 мм испаљене из укупно 18 комада различитог ватреног оружја, чауре у калибру 7,62 x 25 мм из 2 комада различитог ватреног оружја а чауре у калибру 7,65 x 17 мм из једног ватреног оружја. Калибар 7,62 x 39 мм је пушчани калибар оружја чија производња је била уобичајена у земљама бившег Варшавског пакта те бившој Југославији и Кини (најпознатије оружје овог калибра је аутоматска пушка зв. »Калашњиков»), калибар 7,62 x 25 је и пушчани (аутомати »Шпагин» и »Шмајсер») и пиштољски (пиштољ звани »тетејац» ТТ) а најпознатије оружје у калибру 7,65 x 17 мм је аутоматски пиштољ »Шкорпион».

Ни чињенице у овом делу суштински нису биле спорне а исте је суд утврдио на основу више изведених доказа. Тако, читањем наведеног Завршног Извештаја комисије експерата УН из окт.1993.год. утврђено је да је прелиминарно лоцирање гробнице, уклањање растиња и ископавање вршено крајем 1992.год. али је и убзо обустављено док се на основу два извештаја проф. др. Дуњића (од 27.09.1996.год. и од 03.10.1996.год.) и увидом у фотографије сачињене приликом ексхумације лешева критичном приликом а добијено 19.04.2004.год. од стране Трибунала у Хагу, те читањем записника о саслушању вештака др. Стриновића из Завода за судску медицину у Загребу утврди да су ексхумације лешева из ове масовне гробнице вршена у септембру и октобру 1996 год. и да је из гробнице ексхумирано укупно 200 тела. Читање, записника о саслушању вештака др. Стриновића и др. Милована Кубата (оба лекари специјалисти судске медицине у Загребу) утврђено је да су идентификације тела вршене у Заводу за судску медицину у Загребу те да је класичним методама (карактеристике типа пола, животне доби, повреда, стања зуба, тетоважа, одеће, накита, идентификационих докумената – који су у знатном броју пронађени код оштећених и поред претреса и одузимања а што је видљиво и из фотографија у које је суд извршио увид и сл.) идентификовано укупно 93 тела а методом ДНА (поређењем генетских

маркера са маркерима претпостављених блиских сродника) а у лицима како је то и наведено и у изреци и у образложењу ове одлуке. И још нешто. Више, сада идентификованих оштећених и по казивању било оптужених било саслушаних сведока је виђено те вечери у хангару или «на рупи». У том смислу, међу идентификованим су и две особе женског пола: Ружица Маркобашић (ОВЧ 95) и Јања Потхорски (ОВЧ 71). Више саслушаних сведока је казивало управо то да је у хангару било само 2 или 3 женске особе а да су остало мушкарци те да је једна од њих била управо Ружица Маркобашић (и да је била «видно у другом стању»). Ове тврдње окривљених или сведока који говоре о њима су свакако на најбољи начин потврђене.

Чињенице о томе из колико оружја је критичном приликом пуцано те која оружја (по врсти и калибру) могу бити у питању, суд је утврдио чирањем записника о саслушању вештака физико-хемијске струке (балистичара) Драгана Крстића. Наиме, вештаку је на увид стављен лабораторијски извештај АТФ лабораторије у Мериленду (САД) те је несумњиво да је критичном приликом у стрељању заробљених на Грабову коришћено најмање 18 различитих оружја у калибру 7,62 x 39 мм (реч је о аутоматским пушкама зв.»Калашњиков», полуаутоматским пушкама и пушкомитраљезима), два оружја у калибру 7,62 x 25 мм («Шмајсер», «Шпагин» - било магацина типа добош било кутија или пак пиштољ ТТ) те једно оружје кал.7,65 x 17 мм као што је аутоматски пиштољ «Шкорпион» или који други полуаутоматски пиштољи тог калибра. Вештак је потврдио да су методе примењене у тој лабораторији најсавременије и користе се када се анализира и вештачи велики број предмета (чаура или зрна), да су исте познате и нашим стручњацима али и да се систем ИБИС не користи јер се не располаже одговарајућим (скупим) уређајима.

Ценећи да су вештаци (др.Стриновић, др. Кубат и Крстић) своје налазе и мишљења дали у свему према правилима струке (са којом и сами располажу) а на бази расположивих материјалних трагова обезбеђених приликом откопавања – ексхумације лешева критичном приликом, те како ни странке на исто нису имале примедби, суд је наведене чињенице као несумњиве и утврдио тим пре што се у битном уклапају и у казивања саслушаних и сведока сарадника и других сведока а и неких оптужених (не само у вези две женске особе а посебно о тврдњама везаним за Ружицу Маркобашић, него и у тврдњама везаним за то да је оптужени Вујановић критичног дана на Овчари имао пиштољ «Шкорпион», да је Драгица добровољка из Новог Сада била наоружана «Шпагином» или «Шмајсером» са магацином за метке у облику добоша, а да су на Овчари «сви били наоружани» (углавном аутоматском пушком «Калашњиков»).

У оквиру овог општег тока догађаја тог дана:

окр. Булић Милан зв.»Булица», окр.Мугоша Горан звани «Куштро» и окр. Банковић Мирослав звани «Ђани», окр.Милојевић Предраг зв. «Кинез» и

окр. Драговић Предраг зв. «Цеца» и «Капетан» заједно са више НН лица, у шпалиру, дрвеним палицама, шипкама, кундацима, штакама, рукама и ногама по разним деловима тела, туку ратне заробљенике наносећи им телесне повреде а док ови протрчавају у хангар, а то, сем окр. Милојевића и окр. Драговића, настављају (да их туку) и у хангару, где је и командант добровољачке јединице «Лева суподерица» окр. Ланчужанин Милан зв. «Камени», ударао рукама и ногама ратне заробљенике, а окр. Калаба Нада испред хангара ногом у цеваницу ударала једног НН ратног заробљеника за кога је тврдила да је отпустио са посла само зато што је Српкиња (а нешто касније га је и лишила живота, пуцајући му из пиштоља у главу), а сведок сарадник Петковић Спасоје зв.»Штука» из хангара извео и са преке стране пута лишио живота најмање три ратна заробљеника пуцајући им из пиштоља у главу.

Да се у «шпалиру» налазе и при том поједине заробљене ударају и овде оптужени Булић те Мугоша, Ђанковић, Милојевић и Драговић за овај суд није било сумње. Тако, као што је већ речено, и опт. Булић и опт. Мугоша признају да су били у шпалиру (мада тврде да је то било по наредби неког официра и да су само претресали заробљене, опт. Булић да је одузимао «неке ситније ствари, нож и сл.» а опт. Мугоша како су им одузимали лична документа, новац, златнину и друге вредније ствари) али негирају да су заробљене тукли. Међутим, из изведених доказа за овај суд је било несумњиво да у шпалиру заробљене туче и оптужени Булић.

Да оптужени Булић у шпалиру не врши само претрес него и удара заробљене, произилази и из казивања сведока сарадника Латиновића али и из казивања сведока ошт. Емила Чакалића и Драгутина Бергхофера те посредно и из казивања (из поступка истраге) и ошт. Којић Жарка и, тада опт. а сада пок. Војновић Мирка зв.»Ћапало». Наиме, сведок сарадник Латиновић опредељено тврди да је у критично време био на Овчари (признаје да је и сам касније, у току вечери на Грабову учествовао у стрељањима заробљеника), да су и Булић и Мугоша претресали заробљене који излазе из аутобуса, тврди како није видео да је Мугоша кога тукао али да Булић, поред тога што је вршио претрес, заробљене је и шамарао. («Булић јесте ударао у шпалиру шамаре, углавном сви су који су били први до заробљеника ти су ударили колико су били иза ти нису ни могли» - стр.28 транс. од 28.09.2004.). И не само да је у шпалиру шамарао заробљене, него је у хангару тукао «штапом» или «палицом» и извесног Самарцић Дамјана зв.»Велики бојлер» («видео сам Булић Милана да је неколико пута с неким штапом ударио Самарцић Дамјана звани «Велики Бојлер» који је био један од команданата Збора народне гарде. Тај исти Дамјан је носио бели мантил, болнички. Шта је ту између њега и Булића било вероватно Булић је и знао пошто је и сам радио у болници као месар и знао је које је особље болнице а ко није, вероватно га то можда и иритирало и ударио га је неколико пута. Када га је он ударио још је ту неколицина њих пришло па су га ногама и шутирали» - стр.11 од

28.09.2004). При овим тврдњама сведок сарадник остаје и при суочењу са Булићем:

«Булићу знаш и сам да си неколико пута ударио тога «Великога бојлера», Самарцић Дамјана, знаш и сам и да су други притрчали и ногама га шутиралаи.

СВЕДОК САРАДНИК БОЖА ЛАТИНОВИЋ: И ниси никога ударио?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја јесам био на Овчари.

СВЕДОК САРАДНИК БОЖА ЛАТИНОВИЋ: Чекај, ниси никога ударио?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Не.

СВЕДОК САРАДНИК БОЖА ЛАТИНОВИЋ: Ја кажем да. И видео сам својим очима. А ти сад сам знаш, ти знаш своје. Можеш рећи да и не, али ја сам видео». - транскр. од 29.09.04. стр. 70)

И сведок – оштећени Чакалић је опредељен у својим тврдњама а везано за ове активности опт. Булића. Тако, приликом саслушања у поступку истраге а дана 26.04.04.год. казује: «Када сам ушао у хангар видио сам како су двије особе претучене на смрти и то једна Дамјан Самарцић и један мушкарац којег сам знао само по имену Кемо, препознао сам једну од особа која је тукла ову двојицу, радило се о Булић Милошу који је раније радио као месар у кухињи Вуковарске болнице. Он је имао у руци некакву металну полугу којом је почео тући и Самарцића и овог Кему, а такођер је и мене ударио том полугом по врату када ми је сломљено неколико наставака на вратним краљешцима.»...»Што се тиче ових детаља са Дамјаном Самарцићем и оним Кемом могу поновити да је Булић Милош био тај који је тукао једног и другог са оном металном полугом, а ту су била још неколицина која су их тукли ногама и палицама док су ови лежали на поду. Касније сам ја пришао до Самарцића и особно сам утврдио да је мртав.» При овим својим тврдњама Чакалић остаје и на главном претресу (25.10.2004.год.) те и при суочењу са опт. Булићем («Јел се Ви сећате да сте ме са оном металном палицом тукли и разбили ми ове трнске наставке, три четири пута» - стр.57)

Сведок – оштећени Бергхофер Драгутин зв.»Бели» приликом саслушања у поступку истраге а дана 26.04.2004.год. између осталог тврди: «Морали смо изаћи ван из аутобуса и ту је био један шпалир и то су били људи који су били обучени у униформе резервних састава. Препознао сам Милоша Вулића који је прије био месар у Вуковарској болници, Славка Докмановића, Горана Мугоша званог "Куштро". Милош Булић је био једна од главних и предводио је батинање људи. Такођер сам препознао и Зорић Стевана и два његова сина који су такођер нас тукли, а ми смо морали проћи кроз тај шпалир до уласка у хангар. Већ прије него што смо ушли у хангар Милош Булић је са некаквом дрвеном палицом навалио на Самарцић Дамјана, а одмах су му се придружили још неки од ових осталих које нисам познавао. Они су затукли Самарцића и овај је ту преминуо. На исти начин је страдао и Гашпар – не знам му име, а он је пасторак од Дамјана којег је исто тукао Булић са још неколицином присутних резервиста. Самарцић је имао на себи бијелу болничку куту премда он није радио у болници. Мислим да је он имао неке

неразријешене односе са Булићем од раније, јер је овај одмах навалио на њега и ту су га затукли као и Гашпара. Ту су затукли још једног младића али га нисам познавао». При овим тврдњама сведок оштећени ће остати и на главном претресу те казујући о ошт. Самарцићу тврди како се пресвукао и : « можда човек је помислио спасиће га тај бели мантил, да би Милош Булић с којим сам ја играо ногомет и који зна ко је «Бели», мислим, рекао је скидај тај мантил да му мајку оно већ у оригиналу и кад су га саставили пред улазом у хангар одмах су га и убили, њега, његовог синовца Гашпара и сад ко је био трећи ја не знам. стр.63 од 25.10.04.). Приликом суочења са опт. Булићем: «СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ти си Милан, али навикли смо те на Милоша, додај, Милоше, ајде Милоше, ајде Булица.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: То је већ велика разлика.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ја сам целог живота био Драго, одједаред Драгутин, када сам вадио сада неке документе, бог те мазо, три слова морам даље писати, а увек сам био Драго, вечито Драго, и то злочести Драго, знате као дјете, сада сам Драгутин, а шта ти то смета Булица, а добро се знамо? Јел да да се знамо?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Еј «Булица», неки пик си на њега имао, млео си га пред хангаром, немој.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Боже сачувај, имам два гроба, мајчин и очев, могу се заклети у њихове гробове да то није тачно што причате.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И ја се за моју кћерку

...

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Немојте се служити с којекаквим лажима.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, немам од тог ништа.» (стр.31-33 од 26.10.04)

И, тада оптужени, Војновић Мирко зв.»Ћапало» приликом саслушања у поступку истраге а дана 27.11.2003.год. казује: ««То ко је њих тукао када су излазили из аутобуса, најбоље зна «Булица» који је био први и скидао им ланчиће и крстове...накупио је до лакта» и «...свако је од њих добио батина, Булица то може најбоље да каже».

Када се ова казивања сведока сарадника, сведока оштећених и оптуженог Војновић Мирка доведу у међусобну везу, суду се као несумњив намеће закључак да оптужени Булић не врши само претрес оштећених него и да их туче на описан начин и то извесно најмање четворицу: Чакалић Емила, Дамјана Самарцића, те извесног «Гашпара» и «Кему». И сведок Чакалић и сведок Бергхофер се неспорно познају са опт. Булићем, суграђани су из времена пре оружаног сукоба и суштински то познанство Булић не доводи у сумњу. Неспорно, Булић је критичном приликом био на Овчари и у шпалиру, улазио је и у хангар и спорно је једино да ли је тукао или не ове оштећене. Имајући у виду напред изнете тврдње и казивања сведока – оштећених и сведока сарадника Латиновића те да ни један од њих према Булићу нема никаквог разлога (нити су суду понуђени докази у том смислу) да овог оптуженог лажно терети, за овај

суд је било несумњиво напред описано учешће опт. Булића у предметним дешавањима и описаном општем току догађаја критичном приликом. Из ових разлога, суд одбрану оптуженог цени као исконструисану у циљу избегавања кривичне одговорности, супротну изведеним доказима и због свега тога неприхватљивом.

Ова утврђења суда нису доведена у сумњу чињеницом да и Чакалић и Бергхофер говоре о Милошу а не о Милану Булићу те чињеницом да је у Реп. Хрватској својевремено вођен поступак против извесног Милоша Булића а због, између осталог, убиства Дамјана Самарцића. Наиме, како је то већ изнето, оба ова оштећена се неспорно са овде опт. Булићем познају из времена пре сукоба, и један и други сведок – оштећени говоре и о «Булици» и о лицу које је «месар из Вуковарске болнице». При том је небитно да ли греше или не у тврдњи како је Булић критичном приликом био обучен (јер објективно, тако што није ни очекивати од сведока након толико времена протеклог од предметног догађаја) као и да ли греше када тврде како је ошт. Самарцић том приликом и убијен (а ошт. Чакалић тврди како је и установио његову смрт тада ту на лицу места). За ову тврдњу нема се поузданих доказа. Јер, ако је ту на лицу места, практично на самом почетку догађања код и у хангару, Самарцић убијен од стране Булића и других, ту чињеницу као и чињенице да неко време потом лежи на тлу хангара те да га се потом односи било у тракторску приколицу и одвози на Грабово (што највероватније није јер би био ексхумиран и највероватније идентификован) било да се одвлачи у описану рупу испред хангара а са преке стране пута где су несумњиво неки оштећени затрпани, морале бити запажене од још кога од бројних сведока које је суд саслушао но нико се не изјашњава у овом правцу. Самарцић се налази на списку жртава али не и идентификованих и ове тврдње о узроку смрти објективно нису могле бити проверене обдукцијом (јер тело није нађено) и оптужбом се основано а што и суд прихвата, и не тврди како је опт. Булић критичном приликом убио Самарцића. А предмет поступка (суђење у одсуству) и пресуде пред Жупанијским судом у Вуковару посл. бр. К.86/98 од 16 свибња 2000.год. је извесни Милош Булић зв.»Булица», од [REDACTED] и наведеном пресудом је ослобођен од оптужбе. Како о том поступку говори и сведок – оштећени Бергхофер (у смислу да је сведочио, те да се у том поступку радило о човеку истог имена и презимена а који је по струци грађевински инжињер из Борова, да на показаним му фотографијама тог оптуженог није препознао овде опт. Булића, ни у том смислу се извесно не може радити о евентуалној заблуди о личности. Стога је том пресудом тај Милош Булић и ослобођен од оптужбе јер се извесно ради о потпуно другом лицу (и друге струке, адресе и животне доби).

Да оптужени Мугоша Горан у шпалиру не врши само претрес него и удара заробљене, произилази из казивања сведока сарадника Петковића

(који је по сопственом признању и сам у шпалиру и туче заробљене). У том смислу овај сведок сарадник и при саслушању и при непосредном суочавању са опт. Мугошом тврди да је Мугоша заробљене тукао не само у шпалиру него и у хангару («Да, господине били сте у шпалиру и тукли сте и у хангару». - стр.15 од 3.09.04.). Чињеница је да овај сведок сарадник не види сам претрес заробљених него тврди како су они сами одбацивали своје личне ствари на неку гомилу и за суд је ово разумљиво. Наиме, први заробљени који излазе из аутобуса су свакако претресани, одузимају им се ствари и одбацују на гомилу, они наредни који излазе већ виде што се од њих захтева те и сами одбацују своје ствари. И ово наравно још увек не значи да Мугоша и не удара заробљене. У том смислу се изјашњава и сведок – оштећени Којић Жарко при саслушању у поступку истраге (суд је прочитао записник о саслушању овог оштећеног од 26.04.2004.год.). Тако овај сведок тврди «Познајем међутим Мугоша Горана који је био ту. Он је свакога од нас који смо пролазили кроз њихов шпалир по уласку у хангар, ударао ногама и рукама, те је од људи узимао новац те трпао у џепове». Чињеница је да остали саслушани оштећени (Чакалић и Додај) не познају Мугошу но говоре и о шпалиру и тучи а оштећени Бергхофер иако Мугошу познаје од раније, не тврде да је тукао било кога, него им је узимао новац па и њему 300 ДЕМ, међутим Којић Жарко је опредељен у томе и тврди како је њуму ударио само један шамар «јер смо се знали од раније». И ово је разумљиво. Сигурно је да Мугоша није ударао све заробљене, многе је познавао, био је заинтересован пре свега за новац и златнину (како то каже сведок сарадник Латиновић), уосталом, више оштећених су са Овчаре и спасили њихови дојучерашњи комшије а не да их нису тукли, али је извесно да је неке друге Мугоша тукао не само у шпалиру него и у хангару. Из ових разлога суд одбрану овог оптуженог није прихватио.

Оптужени Ђанковић Мирослав признаје да је код хангара на Овчари дошао у критично време тј. практично одмах по доласку аутобуса те не спори ни да су заробљени претресани и пролазили кроз шпалир (али негира да их је ко тада тукао) но потврђује да су заробљени повремено у хангару тучени и признаје да је и он пуцао изнад главе једном од заробљених под надимком «Салаш». Међутим, да је и овај оптужени заробљене тукао и у шпалиру и у хангару, суд је утврдио на основу казивања и сведока сарадника Петковића који наводи и да је Ђанковић критичном приликом заробљене тукао бејзбол палицом и то не само у шпалиру него потом и у хангару те на основу казивања сведока сарадника Латиновића који такође тврди да је опт. Ђанковић у шпалиру и за кога потврђује да је касније у хангару пуцао изнад главе једном Вуковарчанину «не знам му име али му је надимак «Салаш». И опт. Ђанковић, на главном претресу практично признаје да је био у шпалиру али: «Рекао сам, стајао сам на врху, значи на равној површини изнад степеница, личним, значи, како да кажем, личном својом вољом ето обезбеђивао на неки начин да ти заробљеници туда пролазе» (стр.35 транскр. од 27.09.2004.) мада не и да је заробљене тукао али, као што је то

већ речено, чињенице у овом делу су утврђене на основу напред изведених доказа а одбрана опт. одбачена као исконструисана.

Чињеницу да су у шпалиру заробљене тукли и опт. Милојевић Предраг и опт. Драговић Предраг, суд је утврдио из казивања сведока сарадника Латиновић. Оба ова оптужена поричу да су на Овчару дошли у тој ситуацији (када заробљене изводе из аутобуса) него наводе да су дошли тек знатно касније – увече, када су сви заробљени већ у хангару. Међутим, сведок сарадник Латиновић је опредељен у тврдњама да су оба (и Милојевић и Драговић) у шпалиру. Милојевићу «у лице» каже: «Био си у шпалиру, тукао си, шамарао си, ударао си, био си на рупи и оверавао си» а Драговићу: «Био си ти код хангара, био си у шпалиру, после шпалира био си испред хангара». Чињеница је да сведок сарадник Петковић ову двојицу оптужених не означава као лица у шпалиру и то је разумљиво. Наиме, по свим тврдњама у том тренутку (када заробљене изводе из аутобуса) около је пуно Вуковарчана, само извођење из аутобуса траје најмање дуже времена (свакако преко једног сата), сигурно је да нису само једни те исти људи у шпалиру него је животно прихватљиво да једни излазе а други улазе (да у шпалир уђе неко ко до тада није био јер је препознао кога од заробљених те жели да га из њему разумљивих разлога удари) па је тако и разумљиво да један сведок сарадник из шпалира запамти једна а други нека друга лица и особе. Тако, на основу наведеног за овај суд није било сумње да су и ова двојица оптужених на описан начин у шпалиру тукли заробљене.

Да је заробљене у хангару, поред опт. Булића а како је то наведено, тукао и оптужени Ланчужанин Милан (иако овај то пориче) произилази из казивања сведока сарадника Петковића који тврди како је Ланчужанин био тамо још за извођења заробљених из аутобуса, да је улазио и излазио из хангара, те да је у хангару, у више наврата ударао заробљене. При овим тврдњама остаје и при суочењу те имајући у виду да овај оптужени извесно не казује истину пре свега на околност када је дошао на Овчару (у својој одбрани тврди да је то било касно увече око 20 сати када су заробљени били у хангару), да и сведок сарадник Латиновић тврди како је Ланчужанин тамо био од почетка тј. да га је на Овчари код хангара затекао када је сам дошао (око 14,30 – 15 сати) а пре тога, до подне са њим и причао у касарни (иако Ланчужанин тврди како је био у Београду) те да и сам оптужени Ланчужанин, при суочењу са сведоком сарадником Латиновићем тврди да је на Овчару дошао «после тебе, затекао сам те пред хангаром у расправи са Ђевом Зорићем, управо када је изводио Емила Чакалића» те имајући у виду и да оштећени Чакалић недвосмислено тврди како га је издвојио и спасио тај Зорић и да је то било око 16 сати, очито је да је Ланчужанин на Овчари био од знатно раније а како то тврде сведоци сарадници и да је заробљене у хангару (нико није тврдио да је то радио и у шпалиру) тукао. Како, је несумњиво да су на Овчару заједно дошли једним аутомобилом и Ланчужанин, и Драговић и Милојевић и Љубоја (нема се разлога одбране у овом делу не прихватити), како су опт. Драговић и Милојевић заробљене тукли у

шпалиру што значи за време извођења из аутобуса, то је извесно да су ова четворица оптужених на Овчари од знатно раније него што то тврде а да опт. Ланчужанин заробљене туче у хангару.

На основу исказа сведока Стаматовић Зорана (транскрипти од 20.06.05 које је суд прочитао) те сведока сарадника Петковића, суд је са сигурношћу утврдио да је и оптужена Калаба Нада, испред хангара ударила једног заробљеника ногом у цеваницу. Сведок Стаматовић ту ситуацију детаљно описује. Тврди како је из аутомобила у којем је био све време ових догађања а испред хангара, видео ову оптужену «била је бесна, оптуживала је овога да је отпустио са посла само зато што је Српкиња (ту на сав глас) па га је ударила ногом у цеваницу» (стр.26). Стаматовић тврди како су тог заробљеног из хангара довели код аутомобила мајора Вукашиновића, који га је нешто испитивао те да га је тада опт. Калаба ударила. И сведок сарадник Петковић тврди како је оптужена Калаба «улазила. ударала је тог свог шефа, што је рекла, да ли је шеф или није...». И не само да га је ударала. Она ће нешто касније, након што почну стрељања ратних заробљеника, овога заробљеника и лишити живота. Наиме, на основу казивања сведока сарадника Петковића несумњиво произилази да је он, ту из хангара извео најмање три заробљеника (једног по једног), одвео их са преке стране од хангара где је од раније био ископан ров за заклон каквог артиљеријског оруђа «Прага» или сл., те их лишио живота пуцајући им у потиљак. Петковић ове чињенице признаје али тврди да је то било по повратку са «друге туре» односно те једине групе стрељања на Грабову у којој је и он учествовао када је у стрељачком строју пуцао на заробљенике из полуаутоматске пушке сачмаре марке «Бровинг», да је по испалењу првог метка чаура заглавила у цеви те више није могао пуцати. иступио из стрељачког строја а на његово место је ушао добровољац извесни «Зоран са Карабурме», да је то опт. Вујановић видео, и у повратку (враћали су се истим аутом Вујановића са којим су и отишли) те га је критиковао и љутио се оптужујући га да се «извлачи» а када су дошли до хангара дао му је свој аутоматски пиштољ «шкорпио» и наредио му да «рока» те је он потом изводио заробљене једног по једног и лишававо их живота ту са преке стране хангара. И сведок сарадник Латинковић донекле потврђује ове тврдње (у смислу да је «Штука» - како су тада звали сведока сарадника Петковића, извео једног заробљеног за кога је неко од других заробљених рекао да је то француски или белгијски новинар, да се пуцањ у хангару није чуо али се потом Петковић вратио у хангар без њега а да је он касније чуо да га је Петковић убио тамо са преке стране хангара) али ову ситуацију Латинковић временски лоцира на време пре почетка стрељања заробљених на Грабову односно још пре «прве туре». И сведок Дукић Никола зв.»Гица» је видео како је «Штука» извео једно лице напоље, одвео га са преке стране «ваљда је ту био неки канал уз асфалт и пуцао му је у потиљак и овај је пао. Дукић ову ситуацију временски лоцира на време након његовог повратка са «прве туре». И из записника од 18.04.2003.год.о саслушању опт. Јовице Перића произилази да је «Штука»

или «Шљука» из хангара извео једног заробљеника, да се чуо пуцањ и потом се «Штука» вратио сам. Из целине његовог казивања овом приликом дало би се закључити да је то било пре почетка стрељања на Грабову. Без обзира на ове разлике у казивањима (у смислу временског лоцирања ових догађаја) извесно је да је Петковић на описан начин лишио живота најмање три ратна заробљеника и нема се разлога не поверовати му. Но, Петковић тврди и да је тада када је он убијао ове заробљене, од њега опт. Калаба тражила да јој помогне и да изведе из хангара једног од заробљених за кога је тврдила да јој је био шеф, те га је напољу убила пуцајући му из пиштоља «ТТ» у главу. При овим тврдњама остаје и приликом суочења са оптуженом: «Ви сте рекли, а ја тамо никога нисам знао, Ви сте рекли да је то Ваш шеф и да Вам помогнем да га изведете напоље и узели сте пиштољ и упуцали сте га у главу». (стр.69 и 70 од 27.09.) И сведок сарадник Латиновић тврди да је видео да су «Штука» и Калаба извели једног заробљеног напоље из хангара, да је то било «пре приколица», да он није видео ко га је напољу убио али је чуо још тада у хангару а и касније сутрадан у граду «да је то био неки њен шеф из робне куће и да га је Нада убила». Када се ова казивања сведока сарадника доведу у везу са казивањем сведока Стаматовића, извесно је опт. Калаба, ма како то сада деловало неразумљиво и несхватљиво, била врло мотивисана и препуна негативног емотивног набоја према то свом, шефу, радном колеги или ко год да је у питању, те нема разлога да се сумња да га и јесте лишила живота на описан начин. Из ових разлога суд њену одбрану, у смислу да је њеног радног колегу Батарело Јосипа (који јесте на списку жртава али не и идентификованих) и поред њеног противљења и молби, из хангара извео и убио сведок сарадник Петковић а не она, не прихвата ценећи је као исконструисану у циљу избегавања кривичне одговорности. Суд не прихвата ни одбрану опт. Ђанковића (да је њеног радног колегу из хангара извео и убио Петковић а да је том приликом Нада «све време у хангару» - транскр. од 27.09.2004. год. стр. 39) не само из изнетих разлога него из из чињенице да и сама оптужена Калаба тврди како је изашла за Петковићем, заустављала га и одвраћала те и видела како је убио овога заробљеника. Ни сведок Стаматовић, ни сведоци сарадници Петковић и Латиновић немају баш никаквих разлога, нити су суду предочене било какве релевантне тврдње или евентуално докази, да евентуално лажно терете и једну жену, овде оптужену Калабу, те су предње чињенице са за овај суд несумњиве.

На основу напред утврђеног чињеничног стања, суд је на несумњив и поуздан начин закључио да се у радњама оптуженог Булића стичу сва битна обележја бића кривичног дела **ратни злочин против ратних заробљеника из чл.144 КЗ СРЈ** у вези са **чл.22 КЗ СРЈ**.

Ово кривично дело врши онај који «кршећи правила међународног права нареди да се према ратним заробљеницима врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплатације, наношење

великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља,.... или ко изврши неко од наведених дела». У питању је дакле дело са тзв. «бланкетном» диспозицијом која се одгледа у кршењу «правила» међународног права. Извршилац дела може бити било ко, пасивни субјекат је лице(а) које се има сматрати ратним заробљеником а, упрошћено, радња извршења се огледа у извршењу које наведене нечовечне радње или у наређењу да се та радња изврши.

Да би се говорило управо о овом а не о неком «обичном» кривичном делу убиства, лаке или тешке телесне повреде и сл. или о неком другом кривичном делу из ове главе КЗ, опредељујуће су две чињенице: **прво**, да је у време (и у месту) извршења дела постојало стање рата или оружаног сукоба те **друго**, да оштећени кривичним делом представља(ју) ову категорију лица које су заштићене «правилима међународног права» (тј. «ратне заробљенике» а не «рањенике и билеснике» или «цивилно становништво»). Да је у то време на подручју Вуковара и у Републици Хрватској (тада једне од република у саставу бивше СФРЈ) био у току описани оружани сукоб двеју страна је несумњиво и неспорно (а како је то и описано у разлозима ове пресуде) те су учесници у сукобу у обавези да поштују одредбе «међународног права» односно одговарајуће Женевске Конвенције и Допунске протоколе. Наиме, тадашња СФРЈ је својевремено прихватила и (1950.год. од стране Народне Скупштине) ратификовала све четири па и Трећу Женевску конвенцију о поступању са ратним заробљеницима из 1949 год. те и преузела обавезу да тешке повреде те Конвенције (из чл.130) имплементира у своје законодавство. Иста обавеза преузета је и прихватањем оба Допунска Протокола уз наведене Женевске конвенције па и Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба, од 8. јуна 1977. године («Сл. лист СФРЈ» број 16/78 – Међународни уговори). При том је неопходно рећи да (мада то, с обзиром на формулацију – опис радње извршења овог кривичног дела, нема никаквих практичних последица типа квалификације или примене отежавајућих, односно олакшавајућих околности) овај суд налази да се у конкретном случају ради о немеђународном оружаном сукобу будући да је Република Хрватска формално-правно још увек у саставу тадашње СФРЈ (јер је, без обзира што је у време избијања сукоба несумњиво у саставу СФРЈ и што је у међувремену Декларацијом Сабора прогласила одвајање од СФРЈ, међународно-правно призната од првих држава тек у јануару 1992.год., а што је неопходан услов за стицање пуне независности и свих атрибута државности). Како се ради о немеђународном оружаном сукобу, то се имају применити одредбе Допунског протокола II (о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба). Да се ради управо о ратним заробљеницима произилази из више чињеница. Тако, из утврђеног чињеничног стања несумњиво произилази да су оштећени у знатном броју припадници Хрватских оружаных снага (ЗНГ, милиције, добровољачких јединица и лица која прате те оружане снаге иако непосредно не улазе у њихов састав – дакле управо ускладу са одредбом чл.4А ст.1,2 и 4 III

Женевске конвенције) и то несумњиво произилази и из казивања саслушаних наведених оштећених али и из наведеног Списка Главног штаба санитета РХ, те да су одбацили униформу и оружје и склонили се у болницу да би евентуално избегли заробљавање јер нису желели да се предају. Међутим, исто тако, несумњиво је да су оптужени као такве, препознавали поједине оштећене, несумњиво је и да се на описаној седници «Владе» тражи од ЈНА предаја заробљених «ЗНГ-и и усташа» да им се суди, и исто тако је несумњива и чињеница да се међу заробљенима налазе и рањеници и цивили, те и Срби (сведок Чакалић тврди «како су убијали и Србе, те како је Дмитар Пуцар – ОВЧ 61, био Србин) али на «противној страни» (као што је и на овој било Хрвата) но овај суд сматра, због свега изнетог, да свест оптуженог Булића и његов умишљај иду управо у правцу да се ради о припадницима те противне стране, ратним заробљеницима (тако ће и он а и други оптужени који не признају извршење дела и саслушани сведоци и сведоци сарадници о свима оштећенима говорити и употребљавати реч «заробљеници») те је, имајући у виду ту и такву свест, дело и квалификовао као дело из чл.144 КЗ СРЈ а не као неко друго дело из ове групе (главе).

У складу са изнетим, одредбама чл.3 ст.1 тач.а) и ц) наведене Женевске конвенције одређено је, између осталог, да се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба, према овој категорији заштићених лица «у свако доба и на сваком месту», «забрањени су и забрањују се ... следећи поступци: а) повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења,.. ц) повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци». одредбама чл.4 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12 августа 1949 год. о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба дате су основне гаранције те је одређено да «сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода ограничена или не имају право на њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације. Забрањено је наређивати да не сме бити преживелих.» (ст.1) као и да «...следећа дела против лица поменутих у ставу 1 јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту: а) насиље на животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне; е) вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак...» (ст.2).

У конкретном случају, евидентно је да је оптужени Булић заједно са другим наведеним лицима, противно горе наведеним одредбама тј. члану 3. став 1. тачка а) и ц) и члану 4.А став 1, 2. и 4, Треће женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године, ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, и члана 4. став 1. и став 2. тачка а) и е) Допунског протокола уз Женевске

конвенције из 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, од 8. јуна 1977. године («Сл. лист СФРЈ» број 16/78 – Међународни уговори) – дакле кршећи правила међународног права, на описан начин учествовао у телесном повређивању ратних заробљеника из Вуковарске болнице, који су им предати од стране припадника тадашње ЈНА, и да су према њима поступали на начин којим се вређа људско достојанство у толико што су их и тукли и у «шпалиру» и хангару и шамарима и рукама и ногама и дрвеним и другим палицама или оружјем, те одузимали им лична документа и вредности (новац, златнину и др.) Окривљени Булић и др. тако, као припадници стране у сукобу која евидентно остварује фактичку власт над овом категоријом заштићених лица, наведене одредбе не поштују, него према тим лицима врше и убиства.

Оптужени Булић дело врши заједнички са другима (наведеним и за сада НН лицима), свако од њих својим радњама (било телесног повређивања, поступања на начин којим се вређа људско достојанство или убијањем појединих оштећених и без обзира колико је ко оштећених повредио или убио - које чињенице је разумљиво немогуће утврдити), доприноси заједничкој последици дела те се с тога сматрају саизвршиоцима а у смислу одредби чл.22 КЗ СРЈ.

Налазећи да урачунљивост оптуженог није била у сумњи те, имајући у виду и начин одбране, суд и није изводио доказе у том правцу.

Кривично дело оптужени врши са директним умишљајем. Он је у потпуности свестан чињенице да се ради о (овој) заштићеној категорији лица, свестан је и радњи које предузимају и последица тих радњи које и хоће, јер наравно да ће се шамарањем, шутирањем ногама, ударањем песницама, палицама или чим другим, нарушавати телесни интегритет оштећених и вређати њихово људско достојанство. Свест о томе да се «крше правила међународног права» није неопходна за постојање умишљаја јер је ово обележје објективни услов за постојање предметне инкриминације те и не мора бити обухваћена умишљајем.

Мада суд није везан правном квалификацијом из оптужбе, неопходно је рећи да су описане кривично-правне радње оптуженог оптужбом правилно и у складу са законом оцењене као дело из чл.144 у вези са чл.22 КЗ СРЈ (објављен у «Сл.лист СРЈ» бр.37/93) а све то у складу са принципом «примене блажег закона». Наиме, у време извршења дела (20.11.1991.год.) на правној снази је била, идентична по радњи извршења (као и по називу и бројној ознаци), одредба чл.144 тадашњег Кривичног Закона СФРЈ објављеног у «Сл.листу СФРЈ» бр.44/76 (који је од тада па до времена извршења дела претрпео неколико измена и допуна али не и у овом делу). Наведеном одредбом је тако било предвиђено да ће се учинилац казнити «затвором од пет година или смртном казном». Након тога, у току 1993 године, донет је и ступио на правну снагу наведени Кривични Закон СРЈ којим је, у овом делу, предвиђено да ће се учинилац казнити «затвором од пет година или затвором од двадесет година» а потом, у току 2001 год. («Сл. лист СРЈ» бр.61/2001), Законом о

изменама и допунама Кривичног закона СРЈ је одређено у вези овог кривичног дела, да ће се учинилац казнити «затвором од најмање пет година или затвором од четрдесет година» (чл.17 тог Закона). Идентичне овој су одредбе и у сада важећем Основном кривичном закону РС (ОКЗ) из априла 2003.год. те и у погледу прописаних казни. Одредбом чл.4 ОКЗ је пак одређено да се «на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела» (ст.1) али је у ст.2 тог члана предвиђено општеприхваћен принцип и одступање тј. да «Ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, примениће се закон који је блажи по учиниоца». У конкретном случају, имајући у виду да се Кривични закон, од момента извршења дела мењао у неколико наврата али само у погледу казне забрањене за извршење дела, јасно је да се има применити онај који је блажи по учиниоца а то је извесно наведени КЗ СРЈ из 1993 год.

Приликом одлучивања о врсти и висини казне, суд је, у смислу одредби чл.54 КЗ, полазећи од граница које су за ово дело законом прописане (затвор од најмање 5 година а највише 15 година или казна затвора од 20 година), имајући у виду сврху кажњавања, узевши у обзир све околности од утицаја да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности) ценећи од олакшавајућих околности његове личне прилике (

) те ранију неосуђиваност, а од отежавајућих околности евидентну и упорност и безобзирност (не само да је тукао оштећене приликом претреса у шпалиру – који догађај траје најмање сат времена, него је то знатно интезивније и жешће наставио према појединим наведеним оштећенима и у хангару уз употребу палице наносећи им тако и тешке повреде и тешке патње) а да за тако што није имао никаквог разумног разлога ни мотива (јер то што је својевремено остао без посла а кућа му запаљена свакако не може бити ни мотив ни разлог управо у односу на ове оштећене јер свакако ни један од њих није, нити то оптужени или ко други тврди, запалио његову кућу или га оставио без посла, да би се макар и тако могло објаснити мада не и прихватити оваква количина насиља коју је критичном приликом испољио оптужени), те узимајући у обзир и друге околности дела и свакако висок степен кривице (описани директни умишљај), те га је осудио на наведену казну затвора у уверењу да ће се њоме како на њега тако и на друге не само довољно «васпитно деловати да убудуће врше кривична дела» (што би била уобичајена фраза на бази законске одреднице) и не само ради «остварења правде» (и за жртве и за оптуженог) него у уверењу и нади да се «никада и нигде» ништа слично не понови те да је извесно «правда спора али достижна».

У смислу одредбе чл. 63 КЗ одређено је да се у изречену казну оптуженом има урачунати време проведено у притвору и то у периоду од

6 маја 2004.год. ког дана је лишен слободе па до 15 марта 2005.год. ког дана је притвор према њему укинут.

На основу одредбе чл. 196 ст. 1 у вези чл. 193 ст.2 ЗКП оптужени је обавезан да, суду исплати на име судског паушала износ од 5.000,00 дин. а имајући у виду дужину трајања и сложеност ове кривичне ствари и његове имовинске прилике и на име трошкова овог поступка износ од 60.844,00 дин. колико је већ исплаћена из буџетских средстава суда (15.174,00 дин. на име трошкова спровода оптуженог како из Окружног затвора у Београду тако и спровода из Новог Сада до Београда и обрнуто а уз асистенцију возила за транспорт болесника, 670,00 дин. као део трошкова исплаћен за сведоке у основном предмету К.в.1/2003 до 27.01.2005. год. када је поступак у односу на опт. Булића раздвојен те износ од 45.000,00 дин. на име трошкова за обављена вештачења од чега проф. др. Милошу Тасићу износ од 10.000,00 дин. те 35.000,00 дин. вештаку Цвијановић др. Вери) а сви трошкови су били нужни и неопходни за несметано вођење овог поступка.

На основу одредбе чл.206 ст. 3 ЗКП оштећени су упућени на парницу а ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу свега напред изнетог одлучено је као у изреци пресуде.

У Београду, дана 30 јануара 2006 године.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба Врховном суду Србије у Београду, путем овог суда у року од 15 (петанест) дана од пријема писменог отправка пресуде.

ЗАПИСНИЧАР,

Славица Јевтић с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,

Веско Крстајић с.р.

ЗТО:

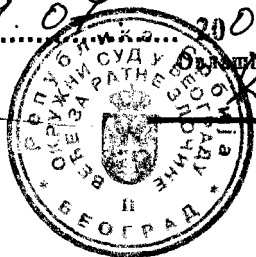
Потврђује се, да је овај извод из досијеа издати
са својим изворником - преписом, који се састоји
од51..... стране.

Исправа са које је извршено фотокоширање
налази се код овог Суда у предмету

K.B. 2/05

.....
Такса из Тир. бр. 22 Закона о републичким
судским таксама плаћена је и поништена.

ОКРУЖНИ СУД - ВЕЕБЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
У Београду,09.04.....2007. год.

..... судски радник;